

FORSVARET
Forsvarets høgskole

Opprørsbekjempelse i India

Indias tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister i

Chhattisgarh

Eirik Janssen

Masteroppgave
Forsvarets høgskole

vår 2021

Forord

Frøene til denne oppgaven ble sådd høsten 2010 under et møte med Jason Miklian ved PRIO. Jeg jobbet med en masteroppgave om hindunasjonalisme og skulle låne noen bøker om emnet. Under møtet snakket vi litt om maoister i det sentrale India. Av en eller annen grunn ble temaet liggende og putre i langtidsminnen i ti år før det ganske overraskende ble relevant på nyåret i 2020.

Etter lang tid med frustrasjon med tanke på tema for en masteroppgave dukket maoistene i India opp igjen under uken vi lærte om opprørsbekjempelse i emnet landoperativ fordypning. Plutselig dukket det opp en gylden mulighet til å skrive en militærfaglig oppgave om India.

Denne oppgaven ble et dypdykk ned i de mørke sidene ved India. Konflikten med maoistene illustrerer en av mange sider ved det ekstremt mangfoldige landet. På den ene siden finner man det mørkeste mørke i form av langvarige væpnede konflikter, etniske og religiøse opptøyer, brutal vold og bunnløs fattigdom. Men mørket til tross rommer også India en dypt fascinerende verden. India er landet hvor steinaldertradisjoner fortsatt lever i theyyam-ritualet i Kerala, eller hvor det er helt naturlig at det 800 år gamle komplekset Hauz Khas i Delhi brukes som cricketbane av lokale barn. India er også landet hvor det på ingen måte oppleves som spektakulært at en oksekjerre, en kamel, en elefant og en Mercedes til flere millioner kroner sammen venter på grønt lys i Jodhpurs gater.

Jeg vil sende en særdeles stor takk til Sigbjørn Halsne for veldig stødig veiledning igjennom denne prosessen fra start til slutt. Gode og konstruktive tilbakemeldinger underveis har bidratt til å holde fokus på rett sted. Tusen takk til Jason for sparring, og svar på stort og smått om konflikten i Chhattisgarh. En stor takk til pappa, Pamela og Andreas og for gjennomlesing og tilbakemeldinger underveis. Takk til Morten og Geir for hyggelig selskap den tiden det var mulig å tilbringe ved høgskolens bibliotek.

Sist, men ikke minst, en stor takk til min kjære Kathinka. Maoister var noe vi kun hadde lest en liten setning om i Lonely Planets guidebok da vi reiste til India i 2009. Lite visste vi da vi snirklet oss igjennom og rundt den røde korridoren på en seksti timer lang togtur fra Cochin til Varansi i november dette året. Måtte det bli flere slike turer.

Sammendrag

Denne oppgaven handler om indiske myndigheters opprørsbekjempelse av maoister i delstaten Chhattisgarh i perioden 2005-2011. Utgangspunktet er det historiske bakteppet for opprørsbekjempelse i India. Dette omfatter operasjoner langs Indias grenseområder i regi av hæren, samt operasjoner som først og fremst har blitt gjennomført i regi av innenriksdepartementet, og de enkelte delstatene, mot maoistiske opprørsbevegelser i det sentrale India siden slutten av 1960-tallet.

Oppgaven tar utgangspunkt i utviklingen av teori om opprørsbekjempelse på 1950- og 1960-tallet, og fokuserer på arbeider av David Galula og sir Robert Thompson. Ved hjelp av et utvalg faktorer fra deres teori analyseres det om Indias tilnærming til bekjempelse av maoistene i Chhattisgarh var å regne som befolknings-sentrisk. Metoden er dokumentstudie som baserer seg på eksisterende litteratur, offisielle dokumenter, NGO-rapporter og reportasjer i indisk media.

Oppgaven viser at indiske myndigheter i utgangspunktet valgte å benytte seg av en befolknings-sentrisk tilnærming – i det minste i planverket. Som det kommer frem i analysen var det derimot mange sider av den praktiske gjennomføringen lokalt i Chhattisgarh som avvek fra planer og ambisjoner utformet i New Delhi og på delstatsnivå. Diskusjonen viser at indiske myndigheter mislyktes med å påvirke samtlige av faktorene som blir analysert i denne oppgaven på en konstruktiv måte.

Summary

This thesis discusses Indian authorities' approach to counter insurgency (COIN) against a Maoist insurgency in the state of Chhattisgarh during the years 2005-2011. It briefly describes the history of COIN in India. This includes operations by the Indian Army along India's borders, as well as operations which mainly have been conducted by forces under the control of the Ministry of Home Affairs, as well as various states, against Maoist insurgencies in central India since the end of the 1960s.

The thesis describes the development of COIN theory in the 1950s and 1960s, and focuses on the theories of David Galula and sir Robert Thompson. The analysis is aided by a selection of factors derived from their theory, which are utilised to discuss whether India's approach in Chhattisgarh could be labeled as people centric. The method is based on a study of relevant documents and literature. The main sources are official documents by Indian authorities, NGO-reports and Indian media.

This thesis shows that the intention of Indian authorities was to handle the Maoist insurgency with a people centric approach – at least on paper. However, as the analysis shows there were many aspects of the local implementation in Chhattisgarh which deviated from the plans and ambitions of the authorities in New Delhi and in Chhattisgarh. The analysis shows that Indian authorities failed to influence the factors in a constructive manner.

Innholdsfortegnelse

Forord	III
Sammendrag.....	IV
Summary.....	V
Kapittel 1: Innledning og metode	8
Opprørsbekjempelse i India	8
Metode	9
Struktur.....	10
Litteratur og kilder	11
Utfordringer.....	12
Begreper og betegnelser	13
Konklusjon	14
Kapittel 2: Teori	15
Opprørsbekjempelse	15
Opprør	18
Teoretisk fundament for opprørsbekjempelse.....	20
Anvendelse av teorien	24
Konklusjon	26
Kapittel 3: Historisk kontekst.....	28
Fra Nagaland til Kashmir	29
Doktrine og nasjonalstrategi.....	31
Den røde korridoren	34
Kart: Den røde korridoren	35
Indiske myndigheters respons fra 2005.....	39
Konklusjon	41
Kapittel 4: Chhattisgarh	43
Chhattisgarh	44
Maoistene i Chhattisgarh.....	46
Opprørsbekjempelse i Chhattisgarh	47
Paramilitære styrker, politi og Salwa Judum.....	47
Renselsesjakt	49
Befolkningskontroll.....	53
Sivil-militær koordinering	55

Utvikling og statlige institusjoners rolle.....	59
Konklusjon	64
Kapittel 5: Konklusjon.....	66
Litteratur og kilder.....	70

Kapittel 1: Innledning og metode

Den 25. mai 1967 ble elleve mennesker i landsbyen Naxalbari i Vest-Bengal drept av indisk politi. Hendelsen var en respons på en pågående kampanje i området. Kommunistiske aktivister, revolusjonære studenter og bønder hadde noen måneder tidligere startet å konfrontere undertrykkende landeiere. Målet var blant annet å fordele land til landløse bønder, få en slutt på livegenskap og slette gjeld til lånehaier. Drapene i Naxalbari førte til at opprøret raskt spredte seg til flere nabostater, og regnes som startskuddet for maoistiske opprørsbevegelser og politiske partier i India.

Løst organiserte grupperinger, ofte bestående av bønder gikk til angrep på det som ble omtalt som klassefiender: landeiere og lokalt politi. For undertrykte bønder og fattige ble det ansett som en sentral del av kampen for et rettferdig samfunn å ta livet av disse. Dette første opprøret ble omsider slått ned med brutale midler av indiske myndigheter i 1972-73. Bevegelsen skulle dog blomstre opp igjen innen det hadde gått ti år (Oetken, 2009, s. 128-135; Shah & Jain, 2017, s. 1166). Denne oppgaven tar utgangspunkt i hendelsene i Naxalbari og det fremdeles aktuelle maoistiske opprøret.

Opprørsbekjempelse i India

Oppgaven utforsker indiske myndigheters tilnærming til opprørsbekjempelse. En kamp som har pågått nærmest kontinuerlig etter uavhengigheten i 1947. Konfliktene har berørt flere deler av det mangfoldige landet. Fra Kashmir og Punjab i vest, grenseområdene til Burma og Kina i øst, samt deler av nesten samtlige stater i det sentrale India. Enkelte av opprørerne er i dag under kontroll og nærmest nedkjempet, andre er fremdeles aktive og utgjør en utfordring for indiske myndigheter. Maoistene og arven fra Naxalbari er en av disse utfordringene. Delstaten Chhattisgarh er at av episentrene.

Denne oppgaven vil være en analyse av Indias tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister med utgangspunkt i utviklingen av opprørsbekjempelsesteori på 1950- og 1960-tallet. Ettersom Indias tilnærming til opprørsbekjempelse blant annet har blitt påvirket av vestlige erfaringer fra 1960-tallet, spiller teorien utviklet av David Galula og sir Robert Thompson hovedrollen. Basert på deres arbeid vil oppgaven være en undersøkelse av tilnærmingen indiske myndigheter har benyttet i opprørsbekjempelse i Chhattisgarh. Analysen vil gjennomføres ved å redegjøre for det empiriske grunnlaget som deretter analyseres ved hjelp av et relevant utvalg faktorer fra teorien. Faktorene vil fungere som knagger som kan belyse ulike deler av problemstillingen: hva kjennetegnet indiske myndigheters tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister i Chhattisgarh i perioden 2005-2011?

Hva var tilnærmingen på politisk strategisk nivå og hvordan utspilte denne tilnærmingen seg på lokalt nivå i Chhattisgarh?

Analysen i denne oppgaven viser at indiske myndigheter i utgangspunktet har hatt ambisjoner om å benytte en befolknings-sentrisk tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister. Dette kommer frem blant annet i doktriner, planverk og rapporter. Det er derimot tydelig at myndighetene møtte på utfordringer når det gjaldt den praktiske gjennomføringen, og at det var et relativt stort språk mellom teori og praksis.

Metode

Oppgaven er en kvalitativ dokumentstudie basert på litteratur og skriftlige kilder. Metodisk vil utgangspunktet være en bestemt teoretisk retning innenfor opprørsbekjempelse som grunnlag for å studere Indias tilnærming bekjempelse av maoistbevegelser i delstaten Chhattisgarh i perioden 2005-2011. Avgrensningen til perioden 2005-2011 er valgt ettersom dette var tidsrommet der en lokal organisasjon, Salwa Judum, var mest aktiv og satte et stort preg på konflikten.

Denne oppgaven benytter en deduktiv forskningsstrategi og kvalitativ metode. Den tar utgangspunkt i det generelle med tanke på teori om opprør og opprørsbekjempelse, og avgrenses til en analyse av en konkret case i en tidsavgrenset periode i India. Dette er en dokumentstudie basert på litteratur, offentlige dokumenter, ikke-statlige organisasjoners (NGO) rapporter og indisk media. Litteraturen spenner fra generell teori om opprørsbekjempelse, til litteratur om indisk tilnærming til opprørsbekjempelse, samt spesifikt om maoister. NGO-rapporter og indisk media blir benyttet som kilder på situasjonen på lokalt nivå.

Ved å benytte et bredt utvalg av kilder vil det sørge for triangulering og dermed også øke undersøkelsens validitet. Det er ikke gitt at de ulike kildene fremstiller situasjoner og hendelser på samme måte og med samme perspektiv. Det er heller ikke gitt at det er mulig å belyse alle sider ved indisk opprørsbekjempelse basert på de tilgjengelige kildene. Med et kildeutvalg på tvers av myndigheter, media og uavhengige organisasjoner vil det være til hjelp med å belyse tematikken fra flere sider og forhåpentligvis skape et riktig bilde av virkeligheten. Maoistbevegelsene i India og bekjempelsen av dem et betent tema som belyses på ulike måter avhengig av hvilke aktører som omtaler tematikken. Dersom man for eksempel kun fokuserer på kilder fra indiske myndigheter, kun media, eller kun NGO-rapporter vil tematikken kun fremstilles fra en vinkel. Målet med denne oppgaven er å skape en balansert fremstilling.

Oppgavens oppbygning tar utgangspunkt i grunnlaget for vestlige doktriner for opprørsbekjempelse. Utgangspunktet finner man i erfaringer fra de franske og britiske imperiene på 1800- og 1900-tallet.

Det som i dag regnes som klassisk teori om opprørsbekjempelse ble utviklet med utgangspunkt i krigene og konfliktene som ledet til avkoloniseringen på 1950- og 1960-tallet. Etter en lang periode i glemselens hav ble disse igjen aktuelle i Vesten på starten av 2000-tallet i forbindelse med de USA-ledede krigene i Irak og Afghanistan. I India har derimot teorien vært aktuell siden 1960-tallet.

Den klassiske teorien fra årene etter andre verdenskrig er interessant ettersom den tar utgangspunkt i bekjempelse av kommunistiske opprør inspirert av maoisme. Den indiske tilnærmingen til opprørsbekjempelse er i stor grad basert på blant annet britenes kampanje i Malaya på 1950-tallet og teori utviklet av Thompson. På 2000-tallet ble flere elementer av teorien benyttet da den indiske hæren utga sin doktrine for sub-konvensjonell krigføring.

Med utgangspunkt i teorien er oppgaven delt i to. Den første delen vil være en analyse av indisk doktrine og politikk når det gjelder opprørsbekjempelse. Hvilken tilnærming har indiske myndigheter til opprørsbekjempelse av maoister? Den andre delen vil ta utgangspunkt i kilder som omtaler situasjonen lokalt i Chhattisgarh og analysere dette i lys av indisk doktrine og politikk ovenfor maoistiske grupper og med utgangspunkt i teorien. Hva er den faktiske tilnærmingen til opprørsbekjempelse på delstatsnivå i Chhattisgarh?

For å analysere disse spørsmålene har jeg valgt å skille ut fem faktorer fra teorien. Målet med denne vinklingen er å snevre inn undersøkelsen til et spesifikt utvalg av teorien, og dermed skape en mer oversiktlig analyse av en kompleks case

Struktur

Innledningskapittelet vil ta for seg planen for oppgaven og den metodiske tilnærmingen. Her vil en litteraturoversikt over tidligere forskning og kildegrunnlaget bli presentert sammen med de mest sentrale begrepene som er relevante for de neste kapitlene.

Kapittel to redegjør for det teoretiske grunnlaget for oppgaven. Kapittelet redegjør for utviklingen av opprørsbekjempelsesteori, opprør og Maos filosofi med tanke på geriljakrig. Redegjørelsen for Galula og Thompsons teori vil stå i sentrum og fungere som et utgangspunkt for en fordypning i den indiske tilnærmingen til opprørsbekjempelse.

Kapittel tre vil presentere Indias erfaring med opprørsbekjempelse etter at landet ble uavhengig i 1947 og frem til i dag. Den vil ta for seg hvilken tilnærming indiske myndigheter har valgt med tanke på bekjempelse av opprør ved å se på historien, utvikling av doktrine og nasjonale planer. Hovedfokus vil være historien om bekjempelse av det maoistiske opprøret som startet i 1967.

I kapittel fire vil fokus være konflikten i Chhattisgarh i perioden 2005-2011. Kapittelet vil presentere indiske myndigheters tilnærming til opprørsbekjempelse i delstaten gjennom tilgjengelige planverk.

Kapittelet vil være en kombinasjon av en redegjørelse og analyse av konflikten i Chhattisgarh og vil derfor struktureres rundt faktorene som utledes i kapittel to.

I kapittel fem presenteres konklusjonen. Her vil analysen av konflikten i Chhattisgarh kontekstualiseres med eksempler fra Indias erfaring med opprørsbekjempelse.

Litteratur og kilder

Teori om opprørsbekjempelse og utviklingen av denne fra 1800-tallet vil omtales i detalj i teorikapittelet. Hovedfokus vil være utviklingen frem til 1960-tallet. Når det gjelder litteratur om indisk opprørsbekjempelse er den relativt mangfoldig. Forskere som tar utgangspunkt i doktrine og nasjonalstrategi er Fidler (2009), Bhan (2014), Routray (2017), Shantanu (2010) og Goswami (2009, 2015). Deres tilnærmingen retter seg i stor grad mot den indiske hæren, som er lite involvert i kampen mot maoister, Routray (2013) har på sin side omtalt paramilitære styrkers rolle i opprørsbekjempelse.

Litteratur om konflikten med maoistene er i liten grad preget av en militærfaglig vinkling og doktrine. Den gir derimot god innsikt i kompleksiteten i konflikten. Arbeider av Kennedy mfl. (2012), Scanlon (2018) og Oetken (2009) bidrar til inngående kunnskap om historien og bakgrunnen for konflikten. Sistnevnte samt Lalwani (2011) og Shapoo (2019) fokuserer på opprørsbekjempelse. Når det gjelder konflikten i Chhattisgarh er Miklian (2009, 2011) og Sundar (2019) blant de mest sentrale bidragsyterne.

Et militærfaglig perspektiv på opprørsbekjempelse av maoistene i Chhattisgarh har blitt viet lite plass i akademisk litteratur. Denne oppgaven er dermed et av relativt få bidrag til en militærfaglig tilnærming til Indias kamp mot maoistene.

Kilder

Kildene er delt i tre hovedkategorier. Rapporter og planer utgitt av myndighetene, rapporter om situasjonen i Chhattisgarh etter 2005 skrevet av ulike NGO'er, i tillegg har man mer eller mindre detaljert omtale i media.

Innenriksdepartementet har utgitt årlige rapporter som vier et større antall sider til konflikten med maoistene. Det finnes også en håndfull åpent tilgjengelige planer og dokumenter som går i detalj på hvordan man ønsker å tilnærme seg problematikken. Generelt er disse kildene gode med tanke på innsikt i myndighetenes ambisjoner og hvilke tiltak som har blitt iverksatt – både med tanke på sikkerhet og utvikling. Med unntak av rapporten *Development Challenges in Extremist Affected Areas* i regi av en ekspertgruppe under Ministry of Tribal Affairs er det dog liten grad av evaluering og kritikk av egne prestasjoner å spore. En av de mest brukte metodene for evaluering er å lene seg på

statistikk på antall drepte og antall hendelser i konflikten. En metode som Kilcullen argumenterer for at ikke nødvendigvis gir et korrekt situasjonsbilde dersom den ikke brukes riktig (Kilcullen, 2010, s. 41).

En motvekt mot myndighetenes fremstilling er NGO-rapporter og media. NGO-rapportene er gjennomgående kritiske til indiske myndigheters fremferd. Kvaliteten på rapportene er noe varierende ettersom enkelte lider under mangel på henvisninger og sporbarhet. Rapportene i regi av Human Rights Watch (2008a) og Independent Citizen's Initiative (2006) fremstår som gjennomarbeidede og solide produkter.

Angående media finner man her ofte en mellomting mellom de to nevnte kildene. Reportasjer i engelskspråklige indiske medier er ofte nøkterne av karakter og nyttige kilder til fakta. Medier som Outlook, Frontline og Tehelka har på sin side ofte dybdeartikler som nærmer seg detaljgraden man kan finne i NGO-rapporter. Artikkene i media fungerer i denne oppgaven som supplement og nye vinklinger på innholdet i NGO-rapportene. Ikke minst er media en kilde med større tidsspenn ettersom NGO-rapportene hovedsakelig ble produsert i perioden 2006-2008.

Utfordringer

Både litteraturen og kildenes nærmest ensidige kritikk mot indiske myndigheter skaper en viss fare for tunnelsyn og bekreftelsestendens. Det store antallet forskere, journalister og aktivister som er kritiske til håndteringen av konflikten i Chhattisgarh skulle for øvrig tilsi at beskrivelsene er reelle og lyspunktene få – i det minste i perioden 2005-2011 som er fokus i denne oppgaven. Det er dog nyanser innenfor de ulike kildene.

De ulike indiske departementene har tilgjengeliggjort et godt utvalg rapporter på sine nettsider. Delstatsmyndighetene i Chhattisgarhs nettsider er derimot vanskelig tilgjengelige grunnet språk, innhold som ikke strekker seg langt nok tilbake i tid og nedetid. NGO-rapporter er også relativt enkelt tilgjengelig. Summen av kilder er tilstrekkelige for å kunne undersøke problemstillingene i denne oppgaven.

Når det gjelder egne forutsetninger er jeg kjent med India gjennom en tidligere mastergrad i historie der tematikken var hindunasjonalisme. Dette var en fordel med tanke på kildetilgang. På den andre siden var tematikken for denne oppgaven i stor grad utforsket for egen del. Jeg vil også understreke at jeg ikke har noe politisk bias eller tilknytning til noen av partene i konflikten mellom indiske myndigheter og maoistiske opprørere.

Begreper og betegnelser

Den vanligste betegnelsen på maoistene i India er naxals. Betegnelsen stammer fra landsbyen Naxalbari i Vest-Bengal som regnes som opprinnelsesstedet for opprørsbevegelsen på 1960-tallet. Man kan også se betegnelsen left wing extremism bli benyttet. Siden denne oppgaven skrives på norsk, har jeg gjennomgående valgt å benytte begrepet maoist.

Ulike stammer, gjerne omtalt som adivasis i India, er befolkning som regnes som innfødte eller urbefolkning i områdene de er bosatt i. Mange lever på tradisjonelt vis og utnytter ofte ressurser som finnes i eksempelvis skog og jungel i sine nærområder. Dette gjør de ofte sårbare overfor etablering av industri og gruvedrift. Chhattisgarh hadde i 2011 den største andelen stammebefolkning i Sentral-India (Census of India, 2011c).

Bastardivisjonen blir i denne oppgaven brukt for å omtale de sørlige distriktene i Chhattisgarh. Bastar var opprinnelig en vasallstat under britisk styre som senere har blitt splittet opp i distrikter. I 2021 består divisjonen av distriktene Bastar, Dantewada, Bijapur, Narayanpur, Sukma, Kondagaon og Kanker.

Begrepet doktrine benyttes sporadisk i denne oppgaven. Først og fremst i forbindelse med opprørsbekjempelse i regi av den indiske hæren og deres lansering av en doktrine for sub-konvensjonelle operasjoner i 2006. En militær doktrine har i henhold til Harald Høiback tre ulike bruksområder: den kan si noe om hva man skal gjøre, hva man skal være, eller hva man vil gjøre og hvem vi er (Høiback, 2011, s. 888).

To begreper hentet fra teori om opprørsbekjempelse er strategic hamlet og clear, hold, build. Jeg har valgt å bruke begrepet strategisk landsby og rydd, hold, bygg. Førstnevnte er et konsept som går ut på å konsentrere befolkning i et område og sørge for deres sikkerhet, dette følges opp med eksempelvis økonomiske og sosiale tiltak som er ment å føre til at befolkningen støtter opp rundt myndighetene (The Pentagon Papers, 1971). Jeg argumenterer i denne oppgaven for at indiske myndigheter benyttet seg av konseptet i Chhattisgarh i form av det som omtales som flyktningleirer for internt fordrevne.

Rydd, hold, bygg er et konsept som innebærer å skape reell sikkerhet i et område, at myndighetene tar kontroll over befolkningen og området, og deretter arbeider for å oppnå befolkningens støtte, og unngå at de støtter opprørerne. Dette innebærer for eksempel målrettet innsats for å etablere en effektiv rettsstat, utvikling, og sosiale tiltak som kommer befolkningen til gode (US Army / Marine Corps, 2006, s. 5-18).

Konklusjon

Denne oppgaven vil ta utgangspunkt i utviklingen av opprørsbekjempelse og særlig fokusere på den teoretiske utviklingen som fant sted på 1960-tallet. Med dette som bakgrunn vil jeg se på Indias tilnærming til tematikken. Jeg vil redegjøre for historikk, både generelt og konflikten mot maoistene, doktrine og nasjonal strategi. Hoveddelen av oppgaven er viet til en redegjørelse for konflikten i Chhattisgarh og en analyse av tilnærmingen som ble valgt for bekjempelse av maoistene i perioden 2005-2011.

Kapittel 2: Teori

Dette kapitlet utgjør utgangspunktet for det teoretiske grunnlaget for oppgaven. Målet med dette kapitlet er en redegjørelse for opprinnelsen til opprørsbekjempelsesteorien som ble utviklet på midten av 1900-tallet. Deretter vil fokus rettes mot sir Robert Thompsons og David Galulas teori om opprørsbekjempelse av kommunistiske bevegelser på 1950- og 60-tallet. Teorien er relevant ettersom den utgjør skjelettet i den indiske hærens doktrine for sub-konvensjonelle operasjoner, samt innenriksdepartementets strategidokument, fra 2006.

Opprørsbekjempelse

Innenfor de ulike teoretiske tilnærmingene til opprørsbekjempelse skiller det oftest mellom befolkningssentrert og fiendesentrert. Forenklet betyr dette at man enten velger å fokusere på befolkningen eller fienden i et opprørsscenario. Kjernen i befolkningssentrert opprørsbekjempelse, og på den andre siden et opprør, kan ansees som en konkurranse om å vinne over en befolknings hjerte, sinn og tilslutning (Kilcullen, 2010, s. 29).

Mye av grunnlaget for tankegodset i klassisk og moderne teori om opprørsbekjempelse finner man hos franske og britiske teoretikere. I Frankrike benyttet marskalk Thomas-Robert Bugeaud sine erfaringer fra 1840-tallets Algerie til å utvikle nye metoder for krigføring. Han hevdet at det var lite fruktbart å bekjempe lokale opprørere med konvensjonelle militære metoder og store styrker. Bugeaud mente det var mer effektivt å benytte seg av enheter med god mobilitet som baserte seg på speidere og etterretning for å lokalisere og bekjempe fienden (Porch, 1986, s. 377).

Joseph Gallieni utviklet metoder tilpasset situasjonen i de franske koloniene på slutten av 1800-tallet. Med utgangspunkt i erfaringer fra Indokina utviklet Gallieni konsepter som er gjenkjennelige i senere teoretiske arbeider: etablering av utposter med patruljerende soldater, opprettelse av markeder rundt disse postene, samt konstruksjon av veier og brønner. Han mente det var viktig å bygge gode relasjoner til lokalbefolkningen, ikke minst for å innhente god etterretning (Porch, 1986, s. 388).

Hubert Lyauteys videreutvikling av Gallieni er også gjenkjennelige i arbeidene drøyt seksti år senere. Lyautey påpekte at en kolonisoldat må mestre mer enn kun å være en kriger. Soldaten måtte ha ferdigheter innenfor administrasjon, arkitektur, jordbruk og ingeniørkunst. En kolonihær var en marsjerende organisasjon som ved minst mulig voldsbruk måtte balansere økonomiske, politiske og diplomatiske virkemidler for å nå målet om økonomisk utvikling og velstand – både for lokalbefolkningen og koloniherreren (Porch, 1986, s. 390).

En interessant konsekvens av de franske erfaringene fra imperiet var at den franske (og britiske) hæren i større grad var trent for krig og konflikt i koloniene enn konvensjonelle kriger i Europa (Porch, 1986, s. 376). I de senere årene har man sett det omvendte problemet. Konvensjonelle styrker, trent og organisert for konvensjonell krig, møter på problemer når de må bekjempe opprørsbevegelser. Dette er en utfordring den indiske hæren må stri med i kamp mot opprørsbevegelser langs Indias grenser i dag (Goswami, 2009, s. 66; Srivastava, 2015).

I Storbritannia var sir Charles Edward Callwell en sentral skikkelse mot slutten av 1800-tallet. Callwells bok *Small Wars* fra 1896 omhandler konflikter som ikke involverer motstående regulære styrker:

It [small wars] comprises the expeditions against savages and semi-civilised races by disciplined soldiers, it comprises campaigns undertaken to suppress rebellions and guerilla warfare in all parts of the world where organized armies are struggling against opponents who will not meet them in the open field, and it thus obviously covers operations very varying in their scope and in their conditions. (Callwell, 1906, s. 21).

Callwell bidro med forståelse for hva som kjennetegner en gerilja eller opprørere i større grad enn han bidro med konkrete metoder for bekjempelse av disse. Mange av hans metoder fremstår i dag som uakseptable innenfor en befolknings-sentrisk tilnærming – eksempelvis brenning av avlinger, slaktning av buskap og ødeleggelse av landsbyer.¹ På den andre siden var han opptatt av solid etterretning og betydningen av inngående kunnskap om motstanderen man stod ovenfor (Callwell, 1906).

I *Imperial Policing* fra 1934 formulerte generalmajor Charles Gwynn prinsipper for de britiske politistyrkene i imperiet: sivile myndigheters makt har forrang, maktbruken skal være minimal, handling må være fast og betimelig, samt viktigheten av samhandling mellom sivile og militære myndigheter. Gwynn formulerte disse fire prinsippene blant annet basert på britenes erfaringer i Malabar og Amritsar i India (Beckett, 2001, s. 44). Selv om Gwynn omtalte politiarbeid i en tid da Storbritannia var en kolonimakt er det tydelig at disse prinsippene er gjenkjennelige i senere teoretiske arbeider. Det er dog flere sider ved de tidlige teoretiske arbeidene som er problematiske i dag. Samtlige befant seg i en verden dominert av mektige britiske og franske imperier, og reflekterte oftest et menneskesyn som ikke lenger ansees for å være legitimt.

Foruten arbeidene til Bugeaud, Gallieni, Lyautey og Callwell, finner man røttene til moderne opprørsbekjempelsesteori er i erfaringene fra uavhengighetskrigene i kjølvannet av de europeiske

---

¹ En setning som også vil være gjeldende for Lyautey og Gallieni.

imperienes oppløsning etter andre verdenskrig. Konfliktene mot opprørsgrupper og uavhengighetsbevegelser i Malaya, Algerie og Vietnam fra 1950-tallet la grunnlaget for klassiske verk innenfor opprørsbekjempelsesteori.

En av de fremtredende teoriutviklerne i denne perioden var Roger Trinquier som beskrev generelle trekk ved opprør og geriljavirksomhet. Hans utgangspunkt var erfaringer fra Indokina og Algerie på 1950-tallet. I boken *Modern Warfare* fremstår han som en forkjemper for benyttelse av harde virkemidler mot opprørere og sivile. Trinquier mente man måtte benytte metoder som streng befolkningskontroll, innskrenket bevegelsesfrihet og systematiske avhør. I den forbindelse er han famøs for å forsvare tortur. Han mente også militære avdelinger var mer hensiktsmessig enn politi (Trinquier, 2006, s. 19, 28-32, 34, 60-65).

India har som tidligere britisk koloni blitt påvirket av britiske militære erfaringer og tankegodts. Når det gjelder tilnærmingen til opprørsbekjempelse har dette blant annet resultert i at de britiske erfaringene fra Malaya og Kenya har vært sentrale (Routray, 2017, s. 65). I denne oppgaven vil jeg derfor benytte de mest sentrale klassiske verkene til Robert Thompson. Sentrale deler av Thompsons teoretiske tilnærming har også likhetstrekk med David Galulas arbeider på samme tid. Begge omtaler bekjempelse av geriljaer, i særdeleshet kommunistiske opprørsbevegelser som baserte seg på maoistisk filosofi. Dette gjør Galula og Thompson særdeles relevante for en analyse av maoistiske opprørsbevegelser i India.

Galula baserte sine verk på egne erfaringer fra blant annet Indokina og Algerie og hadde et spesielt fokus på revolusjonskrig – å gripe politisk makt ved bruk av væpnede midler (Shy & Collier, 2019, s. 817), under kommunismens fane (Galula & Nagl, 2006). Thompson fokuserte på de britiske erfaringene i Malaya (Thompson, 1966b), men som Hew Strachan påpeker er hans arbeid sterkt påvirket av erfaringer fra Vietnamkrigen (Strachan, 2007, s. 10).

Det teoretiske grunnlaget som ble lagt ved disse to har senere blitt utviklet og tilpasset andre konflikter. Storbritannia måtte for eksempel tilpasse seg konflikten i Nord-Irland fra slutten av 1960-tallet (Strachan, 2007, s. 11). India har benyttet seg av tankegodset i flere konflikter siden 1960-tallet og til i dag (Beckett, 2001, s. 231-232). Krigene i Afghanistan og Irak på 2000-tallet førte til en doktrinell gjenoppdagelse og utvikling av opprørsbekjempelse som også benyttet seg av, og videreutviklet, mye av det samme tankegodset. Her har blant andre David Kilcullen vært en sentral drivkraft.

Kilcullen påpekte i *Counter-insurgency Redux* fra 2006 at det hadde blitt forsket minimalt på opprørsbekjempelsesteori etter 1960-tallet, og at det var på tide å ta opp stafettspinnen fra de klassiske arbeidene. (Kilcullen, 2006a, s. 111-112). Kilcullen argumenterte for at det fremdeles er

kampen om befolkningens støtte som er kjernen i både et opprør og opprørsbekjempelse: «counter-insurgency remains a competition among several sides, each seeking to mobilise the population in its cause. The people remain the prize» (Kilcullen, 2006a, s. 117; 2010, s. 8-10, 29). I *3 pillars of COIN* bygde han videre på klassisk teori, relevante erfaringer fra eksempelvis fredsoperasjoner og utviklingsarbeid, og presenterte en holistisk modell for opprørsbekjempelse. Modellen bygger på et fundament av informasjon, den har tre søyler bestående av virkemidler innenfor sikkerhet, politikk og økonomi, som støtter et tak bestående av kontroll. Nøkkelen til suksess er en balansert utvikling av de tre søylene (Kilcullen, 2006b, s. 4-5).

Opprør

Et opprør kan defineres på flere forskjellige vis. Kilcullen beskriver et opprør som «a struggle for control over a contested political space, between a state (or group of states or occupying powers), and one or more popularly based, non-state challengers». Han mener opprør oppstår og organiseres i sosiale nettverk i landsbyer, stammer, familier samt politiske eller religiøse bevegelser. (Kilcullen, 2006b, s. 2). Frank Kitson beskriver et opprør som en handling hvor en større eller mindre befolkningsgruppe tar i bruk væpnet makt mot et lands myndigheter. Målet kan enten være å styrte myndighetene, eller å tvinge frem endringer som reflekterer opprørernes egne ønsker med ulovlige midler. Våpenbruk er et av flere virkemidler, andre kan være politisk press, streik, propaganda og voldsbruk mot sivile for å tvinge de til å støtte opprøret. Disse forskjellige virkemidlene kan betegnes som underminering. Kitson skiller også et opprør fra en borgerkrig eller en konvensjonell krig. I en borgerkrig argumenterer Kitson for at partene i konflikten kjemper mot hverandre på relativt like termer. (Kitson, 1991, s. 3, 6).

Galula hevdet at et opprør, som han omtaler som varm og kald revolusjonskrig, består av to faser. En kald fase hvor opprørsaktiviteten hovedsakelig foregår innenfor lovlige og ikke-voldelige rammer. Her er fokus på underminerende virkemidler. Denne fasen vil dermed kunne være utfordrende å motvirke eller bekjempe. Enten fordi det kan være utfordrende å oppdage aktiviteten og intensjonene bak, eller fordi moderne liberale samfunn har høy terskel for å eksempelvis arrestere eller undertrykke personer som står bak det som kan oppfattes som politisk aktivisme. Ettersom den kalde fasen er en forberedelse på den varme voldelige fasen, står man også ovenfor et vanskelig dilemma med tanke på hvilke virkemidler man kan benytte. Den varme fasen innebærer voldsbruk og vil være et mer åpenbart mål som kan bekjempes (Galula & Nagl, 2006, s. 43).

På 1960-tallet hevdet Trinquier at samtlige kriger i kjølvannet av andre verdenskrig var å regne som opprør, eller i konteksten væpnede kommunistiske bevegelser, revolusjonskriger.² Trinquier berørte et av de mest sentrale punktene i moderne teori om opprørsbekjempelse: kampen om befolkningens støtte. For å nå målet om å styrte et lands myndigheter er man avhengig av å utnytte interne ideologiske, sosiale, religiøse og økonomiske spenninger til sin fordel. Gjennom systematisk arbeid er målet for et opprør å oppnå ubetinget støtte blant befolkningen, i Mao Zedongs ord et like viktig mål som betydningen av vann for en fisk (Trinquier, 2006, s. 5-6). I løpet av de første tiårene etter andre verdenskrig vokste Mao frem som den store inspiratoren for kommunistiske opprørsbevegelser i hele verden.

Maoistisk opprør og folkekrig

Mao Zedongs filosofi, gjerne referert til som folkekrig eller den langvarige folkekrig, har hatt stor innflytelse på flere opprørsbevegelser i Asia. For eksempel Røde Khmer i Kambodsja og maoister i Nepal og India. Hans arbeider baserte seg blant annet på Leon Trotsky og Georgi Plekhanovs utvikling av ideer rundt revolusjoner og revolusjonskrig. Men der Trotsky og Plekhanov ønsket å lene seg på motiverte og politisk bevisste arbeidere som kjernen i en væpnet styrke, tilpasset Mao sine ideer til kinesiske forhold. Her utgjorde bøndene det store flertallet sammenlignet med arbeiderklassen. Den kinesiske løsningen ble en bondebasert geriljakrig (Shy & Collier, 2019, s. 829, 839).

Mao mente at en revolusjonær bevegelse var avhengig av støtte i befolkningen og at denne måtte sikres politisk, ikke militært. Massene må mobiliseres og oppildnes til kamp. Han lanserte konseptet langvarig folkekrig der målet ikke var å vinne raske avgjørende seire. Det avgjørende slaget eksisterte ikke. Tid og rom måtte brukes til egen fordel for å langsomt utmatte motstanderen over flere år. Å holde territorium ble oppfattet som suicidalt, nøkkelen var utnyttelse av store utilgjengelig områder som utgangspunkt for å slå til mot fienden (Mao & Griffith, 1961, s. 52; Shy & Collier, 2019, s. 389-340). Faktorer som terreng, klima og befolkning vil i disse områdene være fordelaktige for en lokalt forankret geriljaenhet. Samt på den andre siden et hinder for en konvensjonell fiendtlig hær bestående av større avdelinger med antatt dårligere lokalkunnskap (Mao & Griffith, 1961, s. 42).

De sentrale konseptene til Mao er en strategi basert på årvåkenhet, mobilitet og angrep. Strategien må blant annet ta hensyn til fienden og hans situasjon, terrenget, værforhold, kommunikasjonslinjer og egen relativ styrke. På taktisk nivå skal man unngå å angripe en sterk fiende, angrepene skal være målrettede mot svake punkter. Dersom man selv blir angrepet, skal man trekke seg tilbake. Dersom fienden stopper skal man trakassere den. Dersom fienden trekker seg tilbake, skal han forfølges og

---

² En påstand som senere har blitt gjentatt av Hew Strachan (Strachan, 2007, s. 11).

angripes. Mao hevdet at man ved å stadig påføre fienden små sår ville han sakte men sikkert slites ut (Mao & Griffith, 1961, s. 46, 68).

Grunnlaget for folkekrigen etableres ved å organisere politiske og militære distrikter med rekrutter fra lokalbefolkningen. Et godt forhold til befolkningen er avgjørende for å spre egen doktrine og ideologi. For å oppnå dette spiller den politiske organisasjonen en viktig rolle i form av blant annet propaganda og organisering av en massebevegelse som kan støtte den militære delen (Mao & Griffith, 1961, s. 71-77, 110). Mao anså dermed massene som nøkkelen i hans kamp. Uten røtter i befolkningen ville ikke en gerilja kunne blomstre (Mao & Griffith, 1961, s. 44). Befolkningen er med andre ord kjernen i både i en maoistisk geriljakrig, og i en befolkningssentrisk tilnærming til bekjempelse av den.

Maos filosofi ble adoptert av det indiske kommunistpartiet på slutten av 1940-tallet. De konkluderte med at topografi og terreng i India var perfekte for denne typen krigføring. Fremgangsmåten i India innebærer å etablere militære baser og politiske nettverk i jordbruksområder som gradvis kan ekspandere for å omringe urbane områder. Å skaffe seg makt på lokalt nivå er et steg mot å omsider ta over makt på statsnivå (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 835-836).

Teoretisk fundament for opprørsbekjempelse

Som nevnt finner man grunnlaget for moderne opprørsbekjempelse-teori i arbeidene til blant annet Bugeaud, Gallieni, Lyautey, Callwell på 1800-tallet, Gwynn på 1930-tallet og Galula, Thompson og Trinquier fra 1950- og 1960-tallet. For å tilrettelegge for analysen i kapittel fire vil denne delen ta for seg noen av hovedlinjene i arbeidene til Thompson og Galula.

David Galula

Galulas *Counterinsurgency Warfare* er en detaljert beskrivelse og analyse av maoistisk-inspirert opprørsbevegelser og hvordan disse kan bekjempes. I den kalde revolusjonskrigen har man innenfor opprørsbekjempelse et dilemma knyttet til egne virkemidler. Det kan være utfordrende å finne en balansert måte å kontre opprørere som befinner seg på innsiden av loven. I et liberalt samfunn vil det være problematisk, og oppfattes autoritært, å velge å arrestere en grupperings ledere. Galula argumenterte for at man kan fokusere på tiltak som underminerer næringsgrunnlaget for et opprør, infiltrasjon av bevegelsen, eller å bygge opp eller forsterke eget politisk maskineri som et mottiltak (Galula & Nagl, 2006, s. 44).

Når det gjelder opprørsbekjempelse i en varm revolusjonær krig hevdet Galula at myndighetene ikke lenger er like bundet av problemer tilknyttet undertrykkende virkemidler mot et åpent opprør – men bruk av makt forblir en utfordring (Galula & Nagl, 2006, s. 49). Galula argumenterte for at militær handling skal være sekundær til politisk. Overdreven maktbruk, både mot opprørere og sivile, kan i

verste fall være en katastrofal fremgangsmåte i opprørsbekjempelse (Galula & Nagl, 2006, s. 63, 66, 76): «under no circumstances could we afford to antagonize the population even if we had to take risks for ourselves in sparing it» (Galula, 2006, s. 71). Galula understreket betydningen av å ikke ty til unødvendig hardhet eller la seg styre av personlig fiendtlighet (Galula, 2006, s. 293). Tanken er at det som omtales som unødvendig voldsbruk ikke er konstruktivt dersom man ønsker å vinne kampen om befolkningens gunst (Galula, 2006, s. v).

Galula utelukker dog ikke at opprørsbekjempelse innebærer bruk av tvang og vold mot både opprørere og sivile, men de sterkeste virkemidlene han beskriver bør være en siste utvei (Galula & Nagl, 2006, s. 78-79). Han mener eksempelvis at man må fysisk adskille befolkningen fra opprørerne ved å kontrollere deres bevegelser og rettferdiggjør benyttelse av tiltak som portforbud (Galula & Nagl, 2006, s. 55-56, 81, 83).

Galula formulerte fire lover. Den første loven, som er å regne som en befolkningssentrert tilnærming, var at målet for myndighetene (samt opprørerne) er støtte i befolkningen. Hovedmålet for krigen er med andre ord oppnå befolkningens støtte og samarbeid (Galula & Nagl, 2006, s. 52).

Galulas andre lov er at man må oppnå befolkningens støtte gjennom en aktiv minoritet. Tanken er at befolkningen kan deles inn i to aktive minoriteter for og imot opprørernes agenda, samt en kritisk nøytral majoritet. Den aktive minoritetens oppgave skal være å mobilisere majoriteten, for deretter å nøytralisere eller eliminere den fiendtlige minoriteten, og i forlengelsen av dette opprørsorganisasjon (Galula & Nagl, 2006, s. 53).

Galulas tredje lov sier at myndighetene må vise at de har vilje, midler og evne til å vinne krigen og beskytte befolkningen fra opprørernes voldsbruk og trusler. En viktig del av dette er effektiv bruk av militære styrker og politi i operasjoner mot opprørernes politiske organisasjon. Dette overlapper til dels med den fjerde loven som vektlegger en gradvis gjenoppbygging, område for område, ved blant annet å slå opprørssoldater, ødelegge den politiske organisasjonen, installere velfungerende lokale myndigheter og opprette selvforsvarsheter (Galula & Nagl, 2006, s. 54-56). En strategi som kan minne om etableringen såkalte strategiske landsbyer som beskrives i mer detalj av Thompson. Galula vektla også viktigheten av å følge opp den beskrevne prosessen med en samkjørt innsats mellom militære, politi og sivile myndigheter. Hovedmålet med den militære innsatsen er å gi de politiske aktørene nok spillerom til å iverksette tiltak og reformer (Galula & Nagl, 2006, s. 59, 63). Konseptet til Galula minner med andre ord om det som i nyere tid blir omtalt som rydd, hold og bygg.

Sir Robert Thompson

Thompsons *Defeating Communist Insurgency* fra 1966 tar som tittelen avslører utgangspunkt i kommunistiske opprørsbevegelser. Som Galula bruker Thompson et par kapitler på å beskrive

kommunistiske opprørsgruppers virkemidler: underminering av myndighetene og væpnet opprør. I likhet med Galula dedikerer Thompson betydelig plass til en relativt detaljert beskrivelse av hvordan man best kan bekjempe og slå et kommunistisk opprør. Han beskrev konsepter som rydd, hold, vinn og vant, en forløper til dagens rydd, hold, bygg, og redegjorde for hvordan man kan benytte seg av strategiske landsbyer for å isolere befolkningen fra en opprørsbevegelse (Thompson, 1966b, s. 111-112, 121-123). Som et grunnlag formulerte han fem prinsipper for opprørsbekjempelse.

Det første prinsippet er at myndighetene må ha et klart langsiktig politisk mål og unngå kortsiktige reaktive løsninger. I den samtidige konteksten Thompson formulerte dette prinsippet var verden preget av avkolonisering og flere ustabile nye stater som var på vei til å bli, eller nettopp hadde blitt, uavhengige. Han pekte på betydningen av politisk og økonomisk stabilitet som et grunnlag for utvikling, og et virkemiddel mot underliggende problemer som kan gi næring til et opprør. Thompson mente at opprørsbekjempelse ville være lite effektivt uten et velfungerende statsapparat. Svake institusjoner og utpreget korrupsjon vil være en betydelig hemsko i denne sammenheng (Thompson, 1966b, s. 50-52).

Prinsipp nummer to vektlegger de juridiske aspektene ved opprørsbekjempelse. Myndighetene må følge egne lover og opprørere må ikke behandles på siden av loven. Konsekvensen kan bli at resten av befolkningen ikke respekterer lovverket. Rettferdighet er nøkkelen og alle står likt ovenfor loven – egne soldater, offentlige tjenestemenn eller en geriljasoldat. Et lands myndigheter har muligheter til å innføre strenge lover som et svar på et opprør, men som Thompson skriver må disse brukes på rettferdig vis, ansees som legitime, og treffe de individene de er ment å treffe (Thompson, 1966b, s. 52-53). Man kan spørre seg om dette samsvarer med henrettelse av 226 kommunister i Malaya. Ikke minst tvangsflytting av 400.000 sivile i Malaya og en million sivile i Kenya (Strachan, 2007, s. 10).

I det tredje prinsippet poengterer Thompson at det er essensielt at myndighetene har en overordnet plan som omfatter hele samfunnet: forsvar, sikkerhet, politi, politikk, økonomi, administrasjon og sosiale aspekter. Nøkkelen er at sivil og militær innsats må koordineres dersom det skal skapes langsiktige resultater. En militær seier vil ha liten effekt dersom den ikke følges opp med sivile virkemidler (Thompson, 1966b, s. 55).

Prinsipp nummer fire treffer kjernen i befolkningscentrert opprørsbekjempelse. Det er vesentlig at man fokuserer på å bekjempe og slå den politiske undermineringen til en opprørsbevegelse fremfor geriljastyrkene. Målet er å isolere opprørerne fra befolkningen ettersom dette er kilden til støtte, rekrutter, etterretning og forsyninger. Thompson hevdet at en gerilja som ikke lenger har kontakt med befolkningen ikke vil kunne kjempe. Valget står dermed mellom å overgi seg eller å bli drept (Thompson, 1966b, s. 56-57). Et argument som reflekterer kjernen i Maos filosofi.

Det femte prinsippet til Thompson sier at myndighetene må sikre sine baseområder først i en geriljakrig. Han mener dette omfatter de mest utviklede delene av landet ettersom disse huser den største andelen av befolkningen og har størst økonomisk betydning. Med basene som sikre utgangspunkter kan man arbeide seg metodisk inn i områder som domineres av opprørsbevegelsen (Thompson, 1966b, s. 57).

I likhet med Galula argumenterte også Thompson for at det er essensielt å vinne over den nøytrale majoriteten av befolkningen. Virkemidler som kan tas i bruk for å nå dette målet er å bygge skoler, sykehus, klinikker, veier, å sikre vanntilførsel og elektrisitet, samt forbedring og nyvinninger innen jordbruk. Disse virkemidlene kan fungerer som pilarer under det faktum at myndighetene også tydelig må formidle og bevise at de har kapasitet til å vinne mot opprøret og beskytte befolkningen (Thompson, 1966b, s. 63, 66, 69).

Thompson omtalte et område som er spesielt relevant i kontekst av denne oppgaven. Han argumenterte for at spesialstyrker kan benyttes blant stammer og urbefolkning i jungelområder for å organisere disse i selvforsvarsheter på myndighetens side. India har forsøkt å benytte seg av denne fremgangsmåten i flere konflikter. Thompson advarte mot fallgruvene ved denne typen enheter, og at det er en fare for at enhetene vil bli kontrollerte av lokale lederes agenda og bli lokale militser. Dette scenariet kan utvikle seg til å bli en kamp mellom ulike geriljagrupper der myndighetene mister kontroll. Det største problemet man da står ovenfor kan være at militser gjerne kan ta livet av opprørere, men neppe oppnå en varig fred. I verste fall vil konflikten utvikle seg i retning av en borgerkrig (Thompson, 1966b, s. 108-110).

På den andre siden er potensialet til denne typen enheter stort dersom de brukes korrekt. I Malaya ble en lokal stamme på 300 soldater et effektivt våpen som speidere, informasjonsinnhentere og soldater de siste årene av unntakstilstanden (Thompson, 1966b, s. 152-153). Som beskrevet over er nøkkelen i Thompsons konsept ikke å drepe flest mulig geriljasoldater (Thompson, 1966a), men å benytte seg av det som kan beskrives som en holistisk tilnærming til problemet. Uten sivile virkemidler og metodisk oppfølging vil en militær innsats ikke gi langsiktige resultater.

Kritikk

David Porch har hevdet at suksessen til en befolkningssentrisk tilnærming til opprørsbekjempelse, å vinne hjerter og sinn, i beste fall er «anchored in selective historical memory, when not fantasy fabrications» (Porch, 2011, s. 240). Porch mener at opprørsbekjempelse er en vestlig konstruksjon som fremmer liberale vestlige verdier: frihet, demokrati og fri konkurranse. Han argumenterer for at fokus på hjerter og sinn ikke har empirisk grunnlag for å kunne hevdes å ha vært en varig suksess. Opprørsbekjempelse har derimot lyktes dersom man har brutt ned og splittet samfunn ved å

ødelegge for normalt sivil liv ved bruk av virkemidler som strategiske landsbyer eller tvangsflytting av befolkning (Porch, 2011, s. 240-241). Flere av disse argumentene kan virke aktuelle i konteksten Chhattisgarh. Konteksten Porch fokuserer på er dog vestlige intervensjoner i stater som Irak og Afghanistan og utfordringene man støtte på som en konsekvens av dette. India er allerede en demokratisk stat bygget på liberale ideer og kjemper mot opprørsbevegelser innenfor egne grenser. På den andre siden har flere av opprørene funnet sted i områder av India hvor myndighetene har hatt lite nærvær, hvor de kanskje kan oppfattes som et uønsket og forstyrrende fremmedelement (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 841).

Jacqueline Hazelton, som også omtaler vestlige intervensjoner, kommer med lignende kritikk av en befolknings-sentrisk tilnærming. Hazelton hevder at nøkkelen til suksess tradisjonelt har vært å fokusere på ulike eliter som eksempelvis krigsherrer, regionale og kulturelle ledere, og tradisjonelle maktpersoner. Gjennom disse kan man skaffe seg kampkraft og etterretning. Sivile skal kontrolleres med brutal makt for å unngå flyt av ressurser til opprørerne. Det må også benyttes makt for å bryte ned opprørernes vilje og evne til å kjempe. Hun baserer disse argumentene blant annet på empiri fra Malaya, der det ble brukt makt i stor skala mot sivile, og hun hevder at reformer og fokus på utvikling var ikke-eksisterende (Hazelton, 2017, s. 81, 112).

Også Michael Cohen omtaler det han mener er myten om at befolknings-sentrisk opprørsbekjempelse og bruk av tvang og vold ikke er to sider av samme sak. Han trekker frem Malaya, Kenya og Algerie som eksempler fra midten av det 20. århundre. Han hevder også at den amerikanske kampanjen i Irak i 2007 «was matched with horrific levels of violence and population resettlement—and a higher number of civilian deaths due to American military actions» (Cohen, 2010, s. 76).

Anvendelse av teorien

Som det vil fremkomme i denne oppgaven er en stor del av de mest sentrale virkemidlene til Thompson gjenkjennbare i indiske doktriner og strategi. Samtidig er det elementer hos Galula som er gjenkjennbare i den indiske tilnærmingen til bekjempelse av maoister.

Analysen av den indiske tilnærmingen til konflikten med maoistene vil ta utgangspunkt i et utvalg faktorer som har blitt identifisert hos Galula og Thompson. Faktorene vil være ulike virkemidler og mål som ifølge teorien skal være kriterier for suksess eller for mangel på suksess. Det er dog viktig å understreke at målet med denne oppgaven ikke er å bedømme om opprørsbekjempelsen i Chhattisgarh var en suksess eller ikke. De vil fungere som det analytiske rammeverket som denne oppgaven hviler på.

1. Faktor nummer en undersøker maktbruk mot opprørere og sivile. Som nevnt er dette et omdiskutert og problematisk aspekt ved opprørsbekjempelse. Realiteten er at det benyttes både vold og tvang mot sivile så vel som opprørere. At opprørere blir drept i kamper er et faktum. Budskapet til Thompson og Galula var at det burde være en siste utvei og at man bør være tilbakeholden. Maktbruk er et sekundært virkemiddel, hovedmålet er å underminere opprørernes politiske organisasjon, skape reell sikkerhet for befolkningen, og vinne de over på din side. Som Galula påpeker er målet å unngå maktbruk som fremmedgjør befolkningen man forsøker å vinne over på sin side. Thompson på sin side påpekte at ukritisk bruk av vold mot egne innbyggere vil ha en undergravende virkning på tiltak som har en positiv effekt (Thompson, 1966b, s. 60).
2. Faktor nummer to undersøker bruken lokale selvforsvarsorganisasjoner eller militser i kampen mot maoistene. Som nevnt kan rekruttering av lokalbefolkning ha en positiv effekt, men det kan også underminere egen innsats.
3. Den tredje faktoren tar utgangspunkt i bruk av befolkningskontroll og tvang. Galula var en forkjemper for fysisk adskillelse av befolkning og opprørerne. Dette kunne oppnås ved å kontrollere deres bevegelser og benyttelse av portforbud. Thompson på sin side argumenterte for at strategiske landsbyer kunne fungere på samme måte.
4. Faktor nummer fire er å sørge for at det er god koordinering og samarbeid mellom sivile og militære myndigheter. Som Thompson skriver er det ikke fruktbart å gjennomføre militære operasjoner som ikke følges opp av sivil innsats og vice versa. Dersom resultatene ikke varer er dette bortkastet bruk av ressurser (Thompson, 1966b, s. 55).
5. Faktor nummer fem innebærer fokus på sivile virkemidler, stabilitet og økonomiske muligheter, ettersom det i befolkningscentrisk opprørsbekjempelse argumenteres for at militære virkemidler er ment å understøtte sivile virkemidler. For eksempel tilbud innenfor utdanning, helse, at man sørger for elektrisitet og vann, samt at man sørger for sikkerhet og et fungerende og rettferdig rettsvesen. Denne faktoren forsøker å gjøre noe med den underliggende dynamikken som er årsaken til konflikten, og er en sentral del i kampen om å vinne befolkningen over på myndighetenes side. For å lykkes med denne typen tiltak er en stat avhengig av velfungerende institusjoner og myndigheter. Herunder er det viktig å unngå utpreget korrupsjon.

En analyse basert på disse fem faktorene vil kunne fortelle om indiske myndigheter har en befolkningscentrert tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister. De vil også kunne fungere som parametere for hvordan tilnærmingen er ønsket å fungere på sentralt statlig nivå, delstatsnivå og lokalt nivå. En analyse av faktorene vil dermed kunne besvare spørsmålet om hvilken tilnærming

indiske myndigheter har til opprørsbekjempelse på politisk og strategisk nivå, og hvordan denne tilnærmingen faktisk utspiller seg på delstats- og distriktsnivå.

Konklusjon

I de neste kapitlene vil jeg bygge videre på de metodiske og teoretiske valgene som har blitt redegjort for her. Oppgaven vil være en kvalitativ dokumentanalyse som etterstreber triangulering av kilder for å oppnå et bredt perspektiv på indisk tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister.

Oppgaven vil ta utgangspunkt i teori om befolkningssentrert opprørsbekjempelse og undersøke hvorvidt det er indiske myndigheters ambisjon å benytte seg av denne tilnærmingen. Spørsmålet vil kunne belyses gjennom historiske eksempler og ved en analyse av konflikten i Chhattisgarh. Ettersom India er en føderalstat vil det også fokuseres på forholdet mellom planverk og intensjoner sentral i New Delhi, hos delstatsmyndigheter, og den praktiske implementeringen på bakken. Sistnevnte vil bli en analyse av hvordan denne typen tilnærming ble gjennomført i praksis.

For å gjennomføre denne analysen vil jeg ta for meg fem faktorer hentet fra Galula og Thompson og diskutere om disse er gjenkjennbare i bekjempelse av maoistene i Chhattisgarh. Undersøkelsen vil gjennomføres som en case-studie av opprørsbekjempelse i delstaten Chhattisgarh i perioden 2005-2011.

Kartet samsvarer med perioden 2005-2011. Telangana ble skilt ut fra Andhra Pradesh i 2014. Kilde: (<http://www.mapsofindia.com>).

Kapittel 3: Historisk kontekst

India har hatt utfordringer med opprørsbevegelser i flere deler av landet etter uavhengigheten fra Storbritannia i 1947. Opprørsbekjempelse var dog ikke noe nytt fenomen for den nylig uavhengige staten. Britene kjempet mot opprør under tiden som kolonimakt og i regi av the East India Company (EIC), og før det i regi av eksempelvis Mughalriket på 1500-tallet (Osborne, 2020). William Dalrymple (Dalrymple, 2007) og Callwell omtaler den første indiske uavhengighetskrigen i 1857³ som et godt organisert opprør mot EICs styre (Callwell, 1906, s. 22, 27).

Den indiske hæren, som er en arv etter britene, har drevet med opprørsbekjempelse i Nagaland og i Manipur siden første halvdel av 1800-tallet (Goswami, 2015, s. 11). Fra 1890-årene og utover 1930-tallet mot kjempet den mot pashtunske stammer i dagens grenseområder mot Afghanistan (Banerjee, 2009, s. 192; Callwell, 1906, s. 32). Både konflikten i Pakistan og Nagaland er fremdeles aktuelle.

Etter 1947 har den indiske hæren bekjempet opprørsbevegelser i delstatene Mizoram, Assam, Tripura, Punjab og Kashmir. Samtlige er konfliktsoner som befinner seg langs Indias grenser, hvor grupperinger i varierende grad har mottatt støtte fra naboland. Når det gjelder kampen mot maoistiske bevegelser har hæren nesten utelukkende hatt en støtterolle i form av utdanning av paramilitære styrker eller delstatspoliti. Grunnen til dette er at konflikten i stor grad har blitt utkjempet et stykke fra Indias grenser, og med liten eller neglisjerbar grad av ekstern innflytelse og støtte. Opprøret har blitt håndtert av den enkelte delstat med støtte fra sentrale myndigheter i New Delhi.

Den indiske hæren, samt indiske myndigheter både sentral og på delstatsnivå, har med andre ord akkumulert over 70 års erfaring med opprørsbekjempelse. Erfaringen har gitt seg uttrykk i flere ulike tilnærminger til opprørsbekjempelse. Dette har delvis vært avhengig av hvor i landet konfliktene har funnet sted og hvem man har kjempet mot, og delvis basert på britiske erfaringer i Malaya og Kenya (Routray, 2017, s. 65). I 2006 ble den indiske hærens erfaringer for første gang artikulert i form av en doktrine for sub-konvensjonell krigføring. Når det gjelder en doktrine som omfatter indiske myndigheters kamp mot maoister finnes dette ikke i 2021.⁴

---

³ Omtales gjerne som the Indian Mutiny eller the rebellion of 1857-58 på engelsk, eller sepoykrigen, etter de indiske soldatene som ble rekruttert av britene, på norsk. Betegnelsen den første indiske uavhengighetskrigen reflekterer at det var et indisk opprør mot de britiske koloniherrene.

⁴ I det minste ikke åpent tilgjengelig.

Dette kapittelet vil presentere indiske myndigheters erfaringer med opprørsbekjempelse fra 1947 til i dag. Først gjennom en fremstilling av de ulike konfliktene som har blitt utkjempet, deretter historien til maoistiske opprørsbevegelser. Innledningsvis vil jeg vise hvordan indiske myndigheter har valgt å tilnærme seg opprørsbekjempelse. Dette omfatter operasjoner i regi av den indiske hæren, men særskilt hvordan myndighetene har valgt å håndtere trusselen fra maoister med en blanding av tiltak fra New Delhi og de enkelte delstater.

Fra Nagaland til Kashmir

De første større operasjonene mot opprørsbevegelser i India fant sted fra 1950-tallet i de nordøstlige delstatene som grenser mot Burma, Bangladesh, Bhutan og Kina. Disse operasjonene var påvirket av Thompsons teorier og britenes erfaringer i Malaya. Grunnen til dette var at de tette båndene mellom India og Storbritannia resulterte i felles erfaringsutveksling. Ikke minst ble konflikten i Malaya ansett å være sammenlignbar med indiske forhold. Konseptene som ble forsøkt implementert i India var å anse befolkningen som tyngdepunkt, å vinne befolkningens hjerte og sinn, koordinering av sivil og militær innsats, relokalisering av landsbyer og bruk av strategiske landsbyer (Banerjee, 2009, s. 193-194; Bhan, 2014, s. 131). Samtlige gjenkjennbare trekk hos Thompson.

På den andre siden hevder Mona Bhan at operasjonene i praksis bar preg av utmattelse og brutal voldsbruk. I et forsøk på å separere befolkningen fra opprørsgruppene i Mizoram på 1960-tallet etablerte man strategiske landsbyer. Resultatet var i følge Bhan og Goswami en økende fremmedgjøring og fiendtlighet mot den indiske staten. Befolkningen i landsbyene ble utsatt for omfattende menneskerettighetsbrudd. Cirka 200.000 mennesker ble tvangsflyttet og hundrevis av år med historie forsvant (Bhan, 2014, s. 131; Goswami, 2009, s. 72).

Man så en lignende fremgangsmåte og tilnærmet samme resultater i konfliktene i Nagaland, Assam og Punjab på fra 1960-tallet og frem til 1990-tallet. Sivile ble enten direkte eller indirekte ofre for den indiske hærens fremgangsmåte og konfliktenes karakter. I Nagaland i 1956 drepte den paramilitære enheten Assam Rifles sivile de *mistenkte* kunne støtte opprørsgrupper (Goswami, 2015, s. 12). I 1992 i Assam ble det opprettet en selvforsvarsmilits bestående av opprørssoldater som hadde overgitt seg til myndighetene. Dennes oppgave var beskyttelse av lokalbefolkningen. Elementer fra denne militsen ble senere beskyldt for å være involvert i kriminalitet og utpressing. En trend i Assam har også vært at når opprørsbevegelsers aktivitet har sunket, har antall ordinære kriminelle organisasjoner økt (Shantanu, 2010, s. 74-76). I Punjab ble det drept nesten 21.000 mennesker i perioden 1983-1991. Resultatet var også her at sivilbefolkningen i disse områdene ble fremmedgjort samt at opprørsbevegelsene kunne utnytte situasjonen til å øke sin støtte og sympati blant lokalbefolkningen (Goswami, 2009, s. 72-74).

På slutten av 1980-tallet fulgte konflikten i Kashmir det samme sporet. Bruk av det som Bhan omtaler som tankeløs og vilkårlig vold førte til de samme resultatene som i nord-øst og Punjab. I 1998 førte dette til at operasjon sadhbhavna (velvilje) ble lansert i et forsøk på å adressere problemet med en fremmedgjort befolkning. Myndighetene rettet blikket mot underliggende problemer for konflikten, og ble opptatt av utvikling fremfor voldsbruk – et konsept omtalt som heart warfare. (Bhan, 2014, s. 6, 14-15).

I Tripura hadde man i motsetning til eksemplene ovenfor suksess med å reetablere lokalbefolkning i nye landsbyer på 2000-tallet. Fremgangsmåten var å etablere de nye landsbyene langs hovedtransportårene i delstaten. Dette gjorde myndighetene i stand til å nå frem med helsehjelp og utdanning til lokale stammer. På denne måten lyktes man i stor grad med å isolere befolkningen fra opprørsgruppene. Responsen på disse tiltakene har blitt beskrevet som overraskende god. Sannsynligvis var dette et resultat av begrenset tvangsbruk, at opprørerne angrep sivile og dermed mistet støtte, samt myndighetenes fokus på sivile virkemidler (Routray, 2017, s. 65).

Resultatene av opprørsbekjempelsen i de ulike delstatene var varierende. I Kashmir så man en viss positiv utvikling på starten av 2000-tallet grunnet tilbakeholden maktbruk og økt fokus på utvikling. I Mizoram på 1980-tallet var det forhandlinger og en fredsavtale som løste konflikten. Det samme ble løsningen i Nagaland rundt årtusenskiftet, men her fortsatte opprørsgruppene å kjempe internt. I Assam mistet opprørerne grepet om befolkningen etter stadige angrep på sivile, kombinert med det faktum at myndighetene viste tilbakeholdenhet med tanke på maktbruk. Også i Punjab førte opprørernes vold mot sivile til at bevegelsen sakte døde ut på 1990-tallet (Goswami, 2009, s. 70, 72-75; Routray, 2017, s. 68).

Goswami hevder dog at røttene til flertallet av disse konfliktene har forblitt uløste – de har først og fremst blitt begrenset. utfordringer innenfor politisk ledelse, administrasjon og byråkrati har forhindret en reell langsiktig løsning på konfliktene i Assam, Nagaland og Kashmir (Goswami, 2009, s. 78). Unntaket er muligens Tripura der man i stor grad lyktes med å gjøre noe med de underliggende årsakene til konflikten (Routray, 2017, s. 66). Flere av de samme tilnærmingene og løsningene på utfordringer knyttet til maoistene har blitt forsøkt gjennomført siden 1960-tallet. Men også her har man i liten grad lyktes i å påvirke kjernen i konflikten.

Indias historiske erfaringer med opprørsbekjempelse har vært preget av overdreven maktbruk med det resultatet at sivilbefolkningen ofte har følt seg fremmedgjort. Forsøkene på å gjøre noe med de underliggende årsakene til konfliktene med få unntak vært mislykkede. Der man til en viss grad har oppnådd et lavere konfliktnivå har resultatet ofte vært at har lyktes med å skape en viss kontroll. I

noen tilfeller har dette ført til at opprørsgrupper har vendt oppmerksomheten mot kriminalitet eller interne stridigheter fremfor å kjempe mot myndighetene.

Doktrine og nasjonalstrategi

Til tross for at den indiske hæren har vært involvert i opprørsbekjempelse siden 1947 ble erfaringene aldri formelt organisert, samlet og bearbeidet til en formell doktrine (Fidler, 2009, s. 208). Utgivelsen av *Doctrine for Sub Conventional Operations* i desember 2006 endret på dette og la grunnlaget for en omforent tilnærming til opprørsbekjempelse.

Doktrinen reflekterte trendene som blir beskrevet ovenfor og anerkjente at løsningen på konflikter med opprørsbevegelser må finnes gjennom et samspill mellom flere ulike virkemidler. Innledningsvis blir det raskt fastslått at hærens rolle er å forsterke og underbygge den sivile innsatsen i et konfliktområde. Man må være tilbakeholden med tanke på voldsbruk og unngå ødeleggelser. Det blir også tydelig understreket at politiske retningslinjer og strategi spiller en viktig rolle i løsning av konflikter (Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army), 2006, s. i).

Det ble tydeliggjort at den indiske hæren skal bruke en befolkningssentrisk tilnærming til opprørsbekjempelse, befolkningen er konfliktens tyngdepunkt, og det sentrale målet er å vinne over befolkningens hjerte og sinn. Mye av innholdet i doktrinen er gjenkjennbart fra det teoretiske grunnlaget fra 1960-tallet. Den omtaler viktigheten av god etterretning, rekruttering blant lokalbefolkningen, og bruk av informasjonskampanjer. Sivile myndigheter og politikk må ha et overordnet ansvar, man må sørge for koordinering på tvers av offentlige institusjoner og mobilisering av alle nasjonens ressurser for å nå inn til kjernen av konflikten. Ikke minst må det gjennomføres utviklingsprosjekter og tiltak som kommer befolkningen til gode (Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army), 2006, s. ii-v, 3-15, 36, 45).

Doktrinen utelukker ikke bruk av makt, men poengterer at maktbruken må være minimal. På den andre siden stadfester doktrinen at overveldende styrke skal benyttes mot den harde kjernen av utenlandske terrorister og andre harde fiendtlige elementer (Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army), 2006, s. i). Setning står i kontrast til det gjennomgående budskapet i doktrinen, men den kan kanskje forklare meningen med konseptet «jernneve i en fløyelshanske». Herunder ser man igjen virkemidler som har vært brukt i operasjoner siden 1950-tallet, blant annet nytten av å opprette selvforsvarsheter i landsbyer og rehabilitering av tidligere opprørere (Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army), 2006, s. i-ii, 35).

Doktrinen har blitt kritisert for enkelte åpenbare mangler. Fidler poengterer at den indiske hæren ikke har beskrevet et eneste historiske eksempel fra årene med opprørsbekjempelse (Fidler, 2009, s.

214). Banerjee går hardere til verks og kritiserer doktrinen for å fremstå som usammenhengende, mangle ambisjoner, være dårlig skrevet, samt at den ikke evner å presentere en helhetlig tilnærming til opprørsbekjempelse (Banerjee, 2009, s. 189). Selv om antall sider ikke nødvendigvis reflekterer kvalitet er det slående at den indiske hærens doktrine utgjør 45 sider, mens NATOs *AJP 3.4.4 Allied Joint Doctrine for Counter-Insurgency* er på 126 sider (NATO, 2016), og den amerikanske *FM 3-24 Counterinsurgency* er på 282 sider (US Army / Marine Corps, 2006).

De fleste av punktene, om ikke alle, er gjenkjennbare i hvordan India i utgangspunktet ønsker å tilnærme seg opprørsbekjempelse i regi av paramilitære- og politi-styrker. Hærens doktrine nevner også et sentralt punkt som er overførbart til hvordan indiske myndigheter har tilnærmet seg opprørsbekjempelse av maoister etter 2005: sentrale myndigheter må utforme en nasjonal strategi og delstatene må ta ansvar i sitt respektive territorium. Ikke minst må innsatsen koordineres på tvers av institusjoner og mellom de ulike delstatene (Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army), 2006, s. 19).

I mars 2006 lanserte innenriksdepartementet et statusdokument med fjorten punkter for å bekjempe trusselen fra maoistene. Flere av punktene er i stor grad identiske med innholdet i den indiske hærens doktrine. Det første punktet presiserer at man skal «strengt» håndtere maoister involvert i voldsbruk, og i punkt fem stadfestes det at det er uaktuelt med dialog dersom ikke maoistene oppgir sin væpnede kamp. De resterende punktene fokuserer i større grad på viktigheten av å kombinere flere av statens virkemidler: sikkerhet, utvikling og informasjonskampanjer. Delstatene må koordinere sin innsats i samarbeid med sentrale myndigheter. Den sosioøkonomiske dimensjonen blir også vektlagt i flere av punktene, herunder behovet for praktisk implementering av landreformer for å sikre fattige jord, utbygging av infrastruktur, elektrisitet, jobbmuligheter og rehabilitering av opprørere som har overgitt seg. Punkt åtte omtaler også det som skulle vise seg å bli et av de mest kontroversielle virkemidlene i kampen mot maoistene i Chhattisgarh, bruken av lokale motstandsgrupper. Dokumentet omfatter også beskrivelser av hvordan politi og paramilitære styrker må moderniseres ved hjelp av bedre rekruttering, moderne utstyr og økt egenbeskyttelse (Ministry of Home Affairs, 2006b).

Nettopp utvikling av de paramilitære styrkene har blitt prioritert. Indias Central Armed Police Forces (CAPF) er underlagt myndighetene i New Delhi, og stilles til disposisjon for delstater som etterspør deres kompetanse. I 2000 bestod CAPF av 580.000 soldater, i 2011 hadde tallet økt til rett i overkant av 777.000. Den paramilitære politistyrken er organisert i flere regimenter hvor flere har spesialiserte oppgaver, men de fleste har designerte oppgaver innenfor opprørsbekjempelse. Enhetene som først og fremst har ansvar for intern sikkerhet tilhører Central Reserve Police Force (CRPF). I 2010 var det

deployert 70 CRPF-bataljoner i maoistdominerte områder, samt ti bataljoner av en nylig opprettet styrke spesialisert på kampen mot maoister kalt Combat Battalion for Resolute Action (COBRA) (Routray, 2013, s. 650, 653).

Routray kritiserer CAPF på flere områder. Han peker på den raske utvidelsen av antall politistyrker som en utfordring som har ført til raske opprykk og dårlig trente ledere. Med andre ord er avdelingene preget av kvantitet fremfor kvalitet. Betydningen av avdelingene har gjort at delstatene selv i liten grad bruker ressurser på egenutvikling av styrker og ikke evner å ta ansvar. Dette er et spesielt stort problem i en konflikt der rekruttering av lokale styrker med kjennskap til kultur og språk er en viktig del av å forstå operasjonsmiljøet. Fokuset på paramilitære styrker har også ført til at India *de facto* ikke baserer seg på en befolkningssentrisk tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister, men at de hovedsakelig baserer seg på vold og maktbruk (Routray, 2013, s. 649, 654, 665).

Flere av tiltakene og punktene som omtales i statusdokumentet fra 2006 var ikke nye. Man finner igjen mye av det samme i innenriksdepartementets årlige rapporter for den samme perioden. Rapporten fra 2006-07 har naturligvis også inkorporert de fjorten punktene. På samme måte som i statusdokumentet i 2006 legges det vekt på at delstatene må ta ansvar for sitt eget territorium, og viktighetene av koordinering på tvers av delstatene, samt ved hjelp av sentrale myndigheter i New Delhi (Ministry of Home Affairs, 2007, s. 25, 27).

Det har også senere blitt utformet videreutviklede varianter av tiltakene fra 2006. I 2015 ble det lansert en *National Policy and Action Plan to Address Left Wing Extremism*, som i liten grad skilte seg ut i fra tidligere politikk (Scanlon, 2018, s. 346). I mai 2017 ble konseptet SAMADHAN lansert av innenriksdepartementet (Ministry of Home Affairs, 2017, s. 8). Konseptet blir gjerne omtalt som en doktrine for bekjempelse av maoister, men fremstår i større grad som en ny variant av de fjorten punktene fra 2006, enn for eksempel den indiske hærens doktrine for sub-konvensjonelle operasjoner.

Man kan for øvrig se at det har foregått en utvikling av doktrine og nasjonal strategi både innenfor det indiske forsvaret og innenriksdepartementet. Resultatet av begge arbeid ble publisert i 2006, de reflekterer i stor grad hverandre og har ingen åpenbare uoverensstemmelser når det kommer til tilnærmingen til opprørsbekjempelse. Det virker med andre ord sannsynlig at det har foregått en koordinering på tvers av sektorer. Det er dog, som Fidler påpeker, ikke en selvfølge at en doktrine eller strategi er ensbetydende med suksess – men at det i det minste er et utgangspunkt som kan legge til rette for det (Fidler, 2009, s. 212-213). Som det vil komme frem i det neste kapitlet av denne oppgaven er nettopp dette en av de største utfordringene indiske myndigheter står ovenfor i sin kamp mot det maoistiske opprøret. Det er en relativt høy grad av samsvar mellom myndighetenes

tilnærming i New Delhi og på delstatsnivå, men når det kommer til den praktiske gjennomføringen virker det åpenbart at doktrine og planverk har begrenset effekt.

Den røde korridoren

Den røde korridoren er et belte fra Nepal i nord til Kerala i sør som siden slutten av 1960-tallet i større eller mindre grad har vært tilholdssted for maoistiske opprørsbevegelser. Det som i 1967 startet som et bondeopprør i landsbyen i Naxalbari, dekket på midten av 2000-tallet flere deler av det østlige Sentral-India. I 2006 ble konflikten mellom indiske myndigheter og maoistene omtalt av daværende statsminister Manmohan Singh som den største interne sikkerhetstrusselen landet stod ovenfor (Press Trust of India, 2006).

Siden 1960-tallet har de maoistiske opprørsbevegelsene bestått av flere ulike grupperinger med utgangspunkt i det indiske kommunistpartiet (CPI M),⁵ som alle har hatt innflytelse i ulike deler av landet. Det fremstår som usikkert hvor mange som har eksistert, hvor de har vært lokalisert og hvor mange som fremdeles er aktive. South Asia Terrorism Portal anslår at det har eksistert omtrent førti ulike grupperinger (2004).

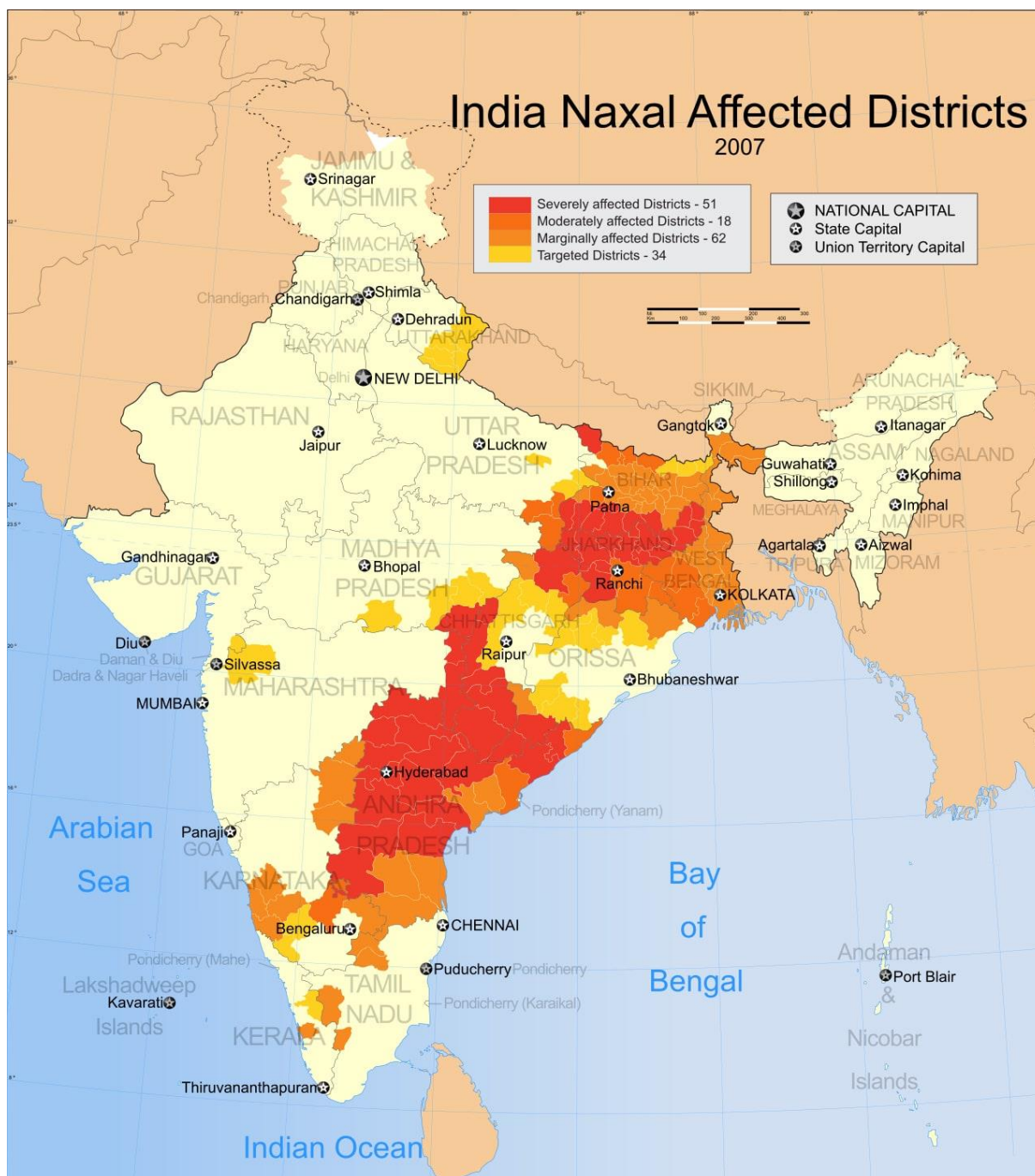
Den første fasen av det maoistiske opprøret i India ble organisert av personer med tilknytning til CPI (M). På grunn av manglende støtte i partiet som på tidspunktet styrte delstaten Vest-Bengal ble det dannet et marxist-leninistisk utbryterparti (CPI M-L) i 1969 (Oetken, 2009, s. 129). Under den andre fasen av maoistopprøret, fra slutten av 1970-tallet, ble det opprettet tre andre grupper: People's War, CPI (M-L) Party Unity og Maoist Communist Centre (MCC). Den tredje, og fremdeles aktuelle, fasen startet i kjølvannet en lengre prosess med flere sammenslåinger av ulike kommunistiske grupper. I september 2004 gikk de to gruppene the Maoist Communist Centre of India (MCC) og the Communist Party of India (Marxist-Leninist) People's War sammen og stiftet Communist Party of India-Maoist (CPI-Maoist) (Oetken, 2009, s. 136, 145).⁶

---

⁵ Communist Party of India (Marxist)

⁶ Kennedy og Purushotam (2012) og Shapoo (2019) argumenterer også for det egentlig har vært fire faser av maoistisk opprør i India. Den første startet i 1947 blant bønder og stammer tilknyttet kommunistpartiet i et område av dagens Telangana. Dette opprøret ble slått ned på starten av 1950-tallet. Det er dog uklart om det var noen link mellom denne bevegelsen og den som oppstod i Naxalbari.

Kart: Den røde korridoren

Kilde: (Wikipedia).

Fase 1 - Bondeopprøret

Den første fasen av det maoistiske opprøret var preget av dårlig organisering og enkle metoder.

Dette gjorde at denne fasen relativt raskt ble slått ned sammenlignet med de to etterfølgende.

Opprøret startet i Vest-Bengal i 1967 som et bondeopprør organisert av lokale kommunister mot undertrykkende landeiere. Fremgangsmåten og virkemidlene som ble tatt i bruk i den første fasen

var væpnet kamp og maoistisk geriljakrig. Fienden på landsbygden var landeiere som hadde stor makt over lokalbefolkningen. Disse ble definert som klassefiender og i mange tilfeller drept av grupper som stort sett var bevæpnet med enkle våpen som pil og bue, spyd og økser. Målet var å ta kontroll over jord og fordele den rettfærdig. Opprøret spredte seg etter hver til delstatene Andhra Pradesh, Bihar, Uttar Pradesh, Orissa og Punjab. I 1970 spredte den seg også til urbane strøk, deriblant delstatshovedstaden i Vest-Bengal Kolkata⁷ (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 847; Oetken, 2009, s. 128-130, 133-134).

Selv om opprøret hentet inspirasjon fra Mao var det flere sentrale elementer som manglet. Kanskje viktigst en solid politisk organisasjon og trygge baseområder for soldater, men intern uenighet om geriljatakikk og mangelfull bevæpning preget også bevegelsen (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 847). Det var for øvrig lokale variasjoner, i Birbhum-distriktet i Vest-Bengal var opprøret godt organisert og utstyrt med moderne våpen. Trusselen ble ansett som såpass høy at hæren ble satt inn i 1971 for å håndtere situasjonen (Oetken, 2009, s. 131-132). Når det gjaldt ekstern støtte virket dette å bestå av svake og nærmest symbolske bånd til Kina, Bangladesh, Burma og Pakistan. (Directorate of Intelligence, 1970).

Opprøret ble slått ned på samme måte som samtidige konflikter i andre indiske delstater. Myndighetene brukte først og fremst politistyrker, statlige sikkerhetsstyrker og unntaksvis hæren. Også nå så man bruk av tvangsflytting, lokale selvforsvarsgrupper, vilkårlige arrestasjoner av mistenkte opprørere, samt tortur og drap. (Oetken, 2009, s. 130, 135-136). I første omgang virket tilnærmingen å fungere, i 1973 ble opprøret erklært nedkjempet.

Man så deler av Thompsons og britiske erfaringer fra Malaya i bruk, men det var hovedsakelig brutale virkemidler som ble benyttet og lite søkelys på utvikling og forsøk på å komme til roten av konflikten.⁸ Den indiske tilnærmingen i denne perioden kan minne om de harde virkemidlene man gjenkjenner fra Roger Trinquier: bruk av tortur, bruk av militære styrker og streng befolkningskontroll (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 850). Den manglende viljen til å fokusere på landreformer, utvikling og velferd for de fattigste delene av befolkningen, fremstår som en viktig årsak til at opprøret gjenoppstod etter få år i bedre organisert form i flere deler av India.

Fase 2 – Vekst

Den andre fasen i det maoistiske opprøret kom i kjølvannet av unntakstilstanden under Indira Gandhi i perioden 1975-1977. Denne gangen var konflikten opprinnelige kjerneområder å finne i Andhra

---

⁷ Tidligere Calcutta.

⁸ I selve Naxalbari hevdes det derimot at nettopp sosioøkonomiske tiltak var en grunn til at opprøret omsider ble overvunnet akkurat her (Ahuja & Ganguly, 2007, s. 266-267; Scanlon, 2018, s. 340).

Pradesh i sør og Bihar i nord. Et område som skulle utvides de kommende årene. Maoistene hadde lært av erfaringene fra den første fasen og sørget for å bygge opp et partiapparat, de skaffet seg støtte hos aktuell lokalbefolkning, og tilrettela for en forlenget folkekrig.

På slutten av 1970-tallet var opprøret fremdeles preget av kampen for fattige bønders rettigheter. Virkemidlene bestod av fredelige midler som streik og boikott av landeiere, men fremdeles ble klassefiender drept. I Bihar tok konflikten form av noe som kunne minne om en lokal borgerkrig mellom maoister, kriminelle gjenger og private militser tilknyttet mektige landeiere (Oetken, 2009, s. 136-137, 140). Maoistene utviklet flere steder sin autoritet på bekostning av myndighetene. Spesielt i perifere områder med liten offentlig tilstedeværelse fungerte maoistene som en parallell stat. På 1990-tallet hadde maoister innflytelse i deler av Andhra Pradesh, Madhya Pradesh, Maharashtra, Bihar og Orissa. I Bihar ble det eksempelvis etablert landsbykomiteer og domstoler som skulle sørge for konfliktløsning og straffereaksjoner på det som ble ansett som kriminalitet. Til tross for den økende tilstedeværelsen på 1990-tallet holdt voldsnivået seg for øvrig moderat frem til 1999 (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 851; Oetken, 2009, s. 138-140).

Myndighetenes respons på den stadig økende innflytelsen til maoistene var sprikende og manglet helhet. I enkelte delstater ble maoister for eksempel brukt som en brikke i politisk spill. Enkelte politikere vinglet mellom å forby eller legalisere maoistiske grupper avhengig av hva som ville gagne de politisk. På slutten av 1980-tallet fikk de forskjellige maoistgruppene drive aktiviteter åpenlyst og flere medlemmer ble sluppet ut av fengsel. Situasjonen ble benyttet til å bygge opp ledelsen og trene soldater. Denne muligheten forble dog kortvarig. Etter en økning av voldelige hendelser på starten av 1990-tallet iverksatte myndighetene målrettede raid mot landsbyer. Det ble også opprettet organisasjoner som var ment å tiltrekke seg ungdom på bekostning av maoistene, og igangsatt rehabiliteringsprogrammer. Drøyt 9000 maoister besluttet å overgi seg som effekt av dette (Oetken, 2009, s. 137-138).

I Bihar var derimot fremgangsmåten preget av hensynsløshet og vold i regi av både privatpersoner og myndigheter. Delstatens tilnærming til opprørsbekjempelse bestod i å bruke landeieres private militser. Resultatet var henrettelser uten lov og dom, samt massakrer som spesielt gikk ut over personer av lavkaste eller kasteløse som ble mistenkt for å stå i ledtog med maoister. Maoistene på sin side stod også bak massakrer av landeiere (Oetken, 2009, s. 141). Situasjonen i Bihar fungerer i så måte som en grim illustrasjon på hvordan tilnærmingene kunne sprike stort mellom de ulike delstatene.

Fase 3 – En trussel mot nasjonens sikkerhet

Da det maoistiske kommunistpartiet (CPI-Maoist) ble grunnlagt i 2004 ledet dette til starten på en prosess som tilrettela for konsolidering av baseområder og sørge for videre ekspansjon. (Oetken, 2009, s. 124, 141). I 2007 hadde maoistene etablert seg i 18 av Indias 28 delstater. Bihar, Uttar Pradesh, Vest-Bengal, Jharkhand, Madhya Pradesh, Maharashtra, Chhattisgarh, Orissa, Andra Pradesh, Karnataka, Tamil Nadu og Kerala hadde større eller mindre områder som var enten hardt eller moderat rammet av opprørsbevegelsen. I tillegg fantes det lommer i flere av de vestlige delstatene, som Uttarakhand og Rajasthan, som var regnet som moderat rammet (South Asia Terrorism Portal, 2007). På denne tiden hadde det maoistiske opprøret en tilstedeværelse i 1/7 av Indias totale skogsområder (Scanlon, 2018, s. 335). Strategien var fremdeles å etablere sikre baseområder i utilgjengelige områder, men samtidig spisse budskapet og narrativet for å tilpasse seg situasjonen blant befolkningen (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 854).

Rundt 2006 ble det estimert at maoistene hadde rundt 10.000-15.000 våpenkyndige geriljasoldater, og rundt 45.000-50.000 aktive støttespillere i India (Goswami, 2015, s. 142; Sahoo, 2019, s. 3-4; Scanlon, 2018, s. 335). Et stort antall av opprørsbevegelsens støttespillere var organisert i ulike frontorganisasjoner som studentforeninger og fagforeninger. Det ble også opprettet samarbeid med andre opprørsbevegelser, som People's Liberation Army i Manipur, og etablert bånd til maoister i Nepal, Bangladesh og Sri Lanka (Ahuja & Ganguly, 2007, s. 251; Goswami, 2015, s. 125-126).

Maoistene fikk tilgang på håndvåpen og eksplosiver gjennom raid mot politilagre, gjennom nettverk av illegale våpenhandlere, samt illegale indiske produsenter. Opprørerne skaffet seg også tilgang på hjemmelagde eksplosiver og landminer (Goswami, 2015, s. 142; Kennedy & Purushotham, 2012, s. 854). Med tilgang på et stort antall våpen og eksplosiver, kombinert med trening av geriljasoldater, gjennomførte maoistene flere aksjoner mot sikkerhetsstyrker og politikere. I perioden 2006 til 2011 lå antall årlige hendelser som involverte maoister på 1500-2200. Hvert år i denne perioden ble det i gjennomsnitt drept over 200 sikkerhetsstyrker, 540 sivile og 184 maoister ifølge tall fra det indiske innenriksdepartementet (Routray, 2013, s. 652).

I fravær av indiske myndigheters tilstedeværelse fortsatte maoistene etableringen av en parallell stat. Det ble etablert domstoler, matfordelingsprogrammer, og utdannings- og helsetilbud (Ahuja & Ganguly, 2007, s. 265; Goswami, 2015, s. 119; Routray, 2013, s. 652). Maoistene var også i stand til å skaffe seg betydelige inntekter i form av utpressing, beskyttelsespenger eller ved å selv å utnytte naturressurser. På midten av 2000-tallet ble det estimert at årlig inntekt var på rundt 350 millioner amerikanske dollar (Oetken, 2009, s. 144-145; Sahoo, 2019, s. 4).

De maoistdominerte områdene befant seg først og fremst der offentlige institusjoner var svake og ineffektive. På grunn av dette har det også dannet seg en motstridende dynamikk hvor maoistene er

tjent med myndighetenes fravær. Mangel på utvikling er en katalysator for å oppnå deres mål om legitimitet blant befolkningen, en videre utvidelse av folkekrigen og omsider overta formell makt. Det vil med andre ord være mulig å argumentere for at det ikke tjener maoistene at myndighetene lykkes i å fremme utvikling og økt velferd blant befolkningen de henter ressurser og støtte fra (Goswami, 2015, s. 122). Empiri viser, ikke minst i opprørets arnested Naxalbari, at maoistene mister oppslutning og dermed også tilstedeværelse der sosiale tiltak har effekt (Ahuja & Ganguly, 2007, s. 266-267; Scanlon, 2018, s. 340). Det er med andre ord flere problematiske sider ved maoistenes maktutøvelse og territorielle kontroll utover voldsbruk mot deres definerte fiender.

Når det gjelder indiske myndigheters respons på utviklingen på 2000-tallet gjennomgikk også den en utvikling. Den markante utvidelsen av opprørets geografiske omfang skapte også nye utfordringer knyttet til at hver enkelt delstat har ansvaret for egen jurisdiksjon og håndtering av sikkerhet. I en situasjon der opprørere er mobile på tvers av delstatsgrenser krever dette en skjerpet innsats i form av økt koordinering og samarbeid mellom delstatsmyndighetene. Det faktum at det samtidig kan være forskjeller mellom tilnærming og fokus blant nabostater kompliserer dette ytterligere. Ikke minst er det en utfordring at suksess i en delstat kan føre til at problemet flyttes over grensen til naboen og forverrer situasjonen der.

Indiske myndigheters respons fra 2005

I 2005 startet innenriksdepartementet en prosess for å utforme tiltak som skulle motvirke opprøret og utformet en overordnet strategi. En rekke tiltak ble vedtatt implementert, men ikke uten at flere av utfordringene og feilstegene man hadde erfart i samtlige av konfliktene mot opprørsbevegelser siden 1947 ble gjentatt.

Sikkerhet

For det første ble satset på utstrakt bruk av CAPF-avdelinger i de ulike delstatene. De åtti bataljonene som var deployert i berørte delstater i 2010 møtte på utfordringer. Dette omfattet tilpasning til lokale forhold og forståelse av operasjonsmiljøet, lederskap og kompetanse, rekruttering og det faktum at de ulike avdelingene ofte deployeres for kortere perioder – noe som skaper utfordringer med hensyn til kontinuitet (Miklian, 2009, s. 4; Oetken, 2009, s. 145, 147-148).

Styrkenes mangler hadde praktiske begrensninger på effekten de hadde. En illustrasjon på dette var operasjon Green Hunt i 2009. Operasjonen ble gjennomført i grenseområdene mellom Chhattisgarh, Jharkhand, Andhra Pradesh og Maharashtra og hadde som mål å vinne en avgjørende seier mot maoistene. Til tross for at titusenvis av paramilitære styrker og politi gjennomførte omfattende søk og finkjemming av skogsområder var effekten på opprørerne begrenset. Operasjonen hadde derimot

en negativ effekt på sivilbefolkningen som ble utsatt for overgrep og drap (Routray, 2017, s. 73; Scanlon, 2018, s. 345; Sethi, 2010b).

Generelt virker overgrep i regi av ulike typer politistyrker og myndigheter å ha vært en gjennomgående utfordring i Andhra Pradesh, Odisha, Chhattisgarh og Telangana. Det har blitt rapportert om trakassering, voldsbruk, tortur, arrestasjoner, fabrikkerte siktelsener og såkalte falske konfrontasjoner⁹ mot sivile, lokale ledere, NGO'er, aktivister, advokater og journalister som oppfattes som sympatiserende med maoister (Hari Mohan, 2013, s. 180; Routray, 2017, s. 72; Scanlon, 2018, s. 346).

Til tross for at bruken av CAPF har blitt kritisert for å hemme satsing på lokale politistyrker i kampen mot maoister finnes det unntak. I Andhra Pradesh ble det satset på en lokal politistyrke kalt Greyhounds på midten av 2000-tallet. Enheten lyktes i å utnytte lokal motstand mot maoistene, og bygde opp et nettverk av informanter. Kombinert med teknisk etterretning og målrettet innsats lyktes det delstatsmyndighetene å skille befolkningen fra opprørerne, og rehabilitere et større antall tidligere maoister ved hjelp av sosiale tiltak. På mange områder fremstår historien som en suksess ettersom man i stor grad lyktes med å eliminere maoistene som en trussel i delstaten. På den andre siden kunne opprørerne utnytte den svake koordineringen på tvers av delstatsgrensene og relokalisere i nabostaten Chhattisgarh (Routray, 2017, s. 67-68).

Sivil innsats

Når det gjelder den sivile innsatsen ser den også ut til å møtt på problemer innenfor det Kilcullen omtaler som den økonomiske søylen (Kilcullen, 2006b, s. 4). Innsatsen fra CAPF skulle i utgangspunktet tilrettelegge for utvikling gjennom konseptet «rydde, holde, utvikle» (Routray, 2013, s. 654). De årlige rapportene fra innenriksdepartementet vektla i denne perioden viktigheten av å fokusere på utvikling som en del av en omforent nasjonal strategi for å overvinne maoistene. Gjengangere i rapportene i perioden 2005-2010 er tiltak som skulle ha effekt i de berørte områdene (Ministry of Home Affairs, 2006a, 2007, 2010). Dette omfattet et stort antall initiativer sentralt, i de enkelte delstater og i samarbeid mellom delstatene. Myndighetene i New Delhi brukte for eksempel milliarder av rupier på rural utvikling, bygging av veier, utvidelse av vann- og elektrisitetsnettverk, jordbruk, helse- og familievelferd, samt utdanning i løpet av 2009 (Ministry of Home Affairs, 2010, s. 22-24).

Det har vist seg å være grunnleggende utfordringer med å få iverksatt tiltak som skal komme befolkning til gode i områder berørt av maoistene. Det kan være utfordringer knyttet til konflikten i

---

⁹ Metoden innebærer at politiet med hensikt dreper personer i forbindelse med arrestasjoner. Typisk skyldes det på at politiet ble beskyttet og kun besvarte ilden i selvforsvar.

seg selv, vanskeligheter med å iverksette initiativer midt i en konfliktsone, eller som en konsekvens av at maoistene kan ha en interesse av å hindre utvikling (Goswami, 2015, s. 122, 127; Routray, 2017, s. 2). Andre årsaker til mangelen fremgang innenfor utvikling er store systematiske utfordringer med korrupsjon (Routray, 2017, s. 2). Scanlon argumenterer for at inkompetente og korruperte politikere og offentlige tjenestemenn har forsterket mistilliten bønder har til myndighetene, og drevet dem over på maoistenes side i konflikten. Den fattige befolkningen i de berørte områdene føler seg i overveldende stor grad ignorert når det gjelder løsninger på deres daglige problemer (Scanlon, 2018, s. 340).

En annen årsak som ansees å være sentral med hensyn til støtte til maoistene er det faktum at indiske myndigheter over lengre tid har overtatt land benyttet av stammer eller bønder. Motivasjonen er utnyttning av naturressurser og etablering av industri. Befolkningen som mister tilgang til land, sitter sjelden igjen med noen gevinst. I beste fall dårlig betale jobber som ikke krever utdanning eller ferdigheter (Scanlon, 2018, s. 341). Man har dermed en situasjon der myndighetene forsøker å implementere initiativer og reformer som skal fremme utvikling og velferd i områder rammet av opprør. De samme myndighetene undergraver sin egen innsats gjennom en blanding av konfiskering av land, korrupsjon, inkompetanse og i mange tilfeller udisiplinerte og brutale sikkerhetsstyrker. Som Ahuja og Ganguly argumenterer står maoistene klare til å høste fruktene i en desillusjonert befolkning (Ahuja & Ganguly, 2007, s. 267).

Utover på 2000-tallet så man som et resultat av dette en dreining i maoistenes fokus. Tradisjonelt var kampsaken en mer rettferdig fordeling av land og kampen mot store undertrykkende jordeiere. I en delstat som Chhattisgarh, som besitter store uutnyttede naturressurser, har dette i stor grad blitt transformert til en kamp om å beholde retten til bruk av land lokalbefolkningen har benyttet i århundrer (Scanlon, 2018, s. 341).

Konklusjon

Indias erfaringer med opprørsbekjempelse startet allerede få år etter at landet fikk sin uavhengighet fra Storbritannia i 1947. De nære båndene til britene reflekteres i indisk tilnærming til opprørsbekjempelse. Sentrale trekk i Thompsons teorier og de britiske erfaringene fra Malaya er gjenkjennelige.

På 1950- og 60-tallet så man en kombinasjon av voldsbruk og tvang, og konsepter som reetablering av landsbyer, strategiske landsbyer og forsøk på opprettelse av lokale selvforsvarsheter. Flere av de samme virkemidlene har også blitt forsøkt benyttet i nyere tid, men med en større anerkjennelse av behovet for å koordinere sivil og militær innsats for å nå roten av konflikten. Man så en utvikling

bort fra en voldelig tilnærming og et forsøk på å vende fokus mot tilbakeholdenhet og økt vektlegging av utvikling.

I 2006 ble erfaringene fra de foregående tiårene artikulert av den indiske hæren i form av en doktrine for sub-konvensjonell krigføring. Samtidig publiserte innenriksdepartementet et statusdokument om bekjempelse av maoister. Både hæren og innenriksdepartementet beskriver en befolkningssentrisk tilnærming og viktigheten av å gjøre noe med de underliggende årsakene til et opprør. Det er stor grad av samsvar mellom tilnærmingene, og det virker sannsynlig at det har foregått koordinering på tvers av sektorer.

For innenriksdepartementets del er fokus rettet mot utviklingen av de maoistiske opprørsbevegelsene. Sentrale- og delstatsmyndigheters tilnærming til opprørsbekjempelse av maoister varierte fra slutten av 1960-tallet, og gjennom de ulike fasene av det maoistiske opprøret ettersom hver enkelt delstat selv er ansvarlig for egen jurisdiksjon. Den første fasen ble i stor grad slått ned med bruk av brutale midler. Den andre fasen var preget av større variasjon. I enkelte delstater var maoistiske politiske partier periodevis lovlige, i en stat som Bihar hadde man det som kunne minne om en borgerkrig mellom maoister, kriminelle og private militser.

Sammenslåingen i 2004 samlet maoistene i større grad enn tidligere. Etter nesten førti år hadde man lyktes med å etablere godt organiserte politiske og militære organisasjoner, samt etablere seg i baseområder i den røde korridoren. Økt tilgang på personell, våpen og ressurser gjorde at myndighetene i 2006 anså situasjonen så alvorlig at opprøret ble ansett å være den største interne sikkerhetstrusselen India stod ovenfor.

Myndighetenes respons gjennomgikk en utvikling. Statusdokumenter og årlige rapporter reflekterer en trend som hadde foregått innenfor hæren siden 1990-tallet. Man fokuserte i økende grad på røttene til konflikten for å komme nærmere en permanent løsning. Betydelige ressurser ble investert i sikkerhet og utvikling. Mange av de samme feilstegene som har forfulgt indisk opprørsbekjempelse opp gjennom historien ble dog gjentatt. Overdreven voldsbruk og brutalitet var en gjenganger. Utvikling ble hemmet av korrupsjon og inkompetanse, samt at beslaglegging av stammers tradisjonelle landområder var en annen utfordring. Dette er alle faktorer som har bidratt til å underminere det som ellers ville fremstått som konstruktive tiltak i kampen mot maoistene om befolkningens hjerte og sinn.

Kapittel 4: Chhattisgarh

Dannelsen av det maoistiske kommunistpartiet i 2004 førte til en ny vår for maoistene. I løpet av få år omfattet opprøret flere deler av det østlige og sentrale India, og ble ansett som den største interne sikkerhetstrusselen landet stod ovenfor. Bastardivisjonen sør i Chhattisgarh ble raskt et av episentrene for opprøret. Fra 2005 ble store ressurser i form av paramilitære sikkerhetstyrker, og en angivelig spontan folkebevegelse mobilisert for å nedkjempe maoistene.

Resultatet var en akselererende voldsspiral. På den ene siden hadde man en maoistisk organisasjon som fungerte som de faktiske myndighetene i store deler av Bastardivisjonen. På den andre siden hadde man delstatsmyndighetene, politikere og lokale ledere, støttet av sentrale myndigheter i New Delhi, som forsøkte å organisere bekjempelsen av opprøret. Resultatet ble en brutal konflikt der sivilbefolkningen ble stilt ovenfor et valg om å støtte maoistene, myndighetene eller i veldig mange tilfeller forlate landsbyene sine i frykt for konsekvensene av å bli værende (Human Rights Watch, 2008a, s. 5).

Myndighetene i New Delhi og i Chhattisgarh benyttet seg av en tilnærming til opprørsbekjempelse som er gjenkjennbar fra konfliktene beskrevet i kapittel tre. Man ser et fokus på sikkerhetsrelaterte tiltak ved bruk av strategiske landsbyer, modernisering av politiet og paramilitære styrker. Det ble opprettet en lokal selvforsvarsbevegelse kalt Salwa Judum. Det ble tatt grep for å sikre koordinering på forskjellige nivåer, mellom delstaten og sentrale myndigheter, og mellom de forskjellige delstatene. Ikke minst ble det investert store summer øremerket til sosioøkonomiske tiltak. I innenriksdepartementets årlige rapport for 2005-2006 står det:

Naxalism remains another area of concern. It is not merely a law and order problem but has deep socio-economic dimensions. Therefore, a multi-pronged strategy essentially of sustained and effective police action coupled with accelerated socio-economic development of naxal affected areas is being pursued to effectively tackle this menace. (Ministry of Home Affairs, 2006a, s. 23).

Dette kapittelet er en presentasjon av konflikten i Chhattisgarh i perioden 2005-2011. Indiske myndigheters tilnærming til opprørsbekjempelse i delstaten vil bli analysert ved hjelp av de fem faktorene beskrevet i teorikapittelet. Som det kommer frem i dette kapittelet utviklet konflikten i Chhattisgarh seg raskt til en kampanje hvor myndighetenes militarisering av lokalbefolkningen startet en voldsspiral som førte til at titusenvise mennesker ble drevet på flukt. Myndighetenes manglende evne til å gjøre noe med det sosioøkonomiske aspektet av konflikten og den usikre sikkerhetssituasjonen, resulterte i en negativ selvforsterkende dynamikk. Denne dynamikken gjorde

det vanskelig å oppnå målene til innenriksdepartementet om en koordinert innsats mellom sikkerhetsapparatet og utviklingstiltak.

Chhattisgarh

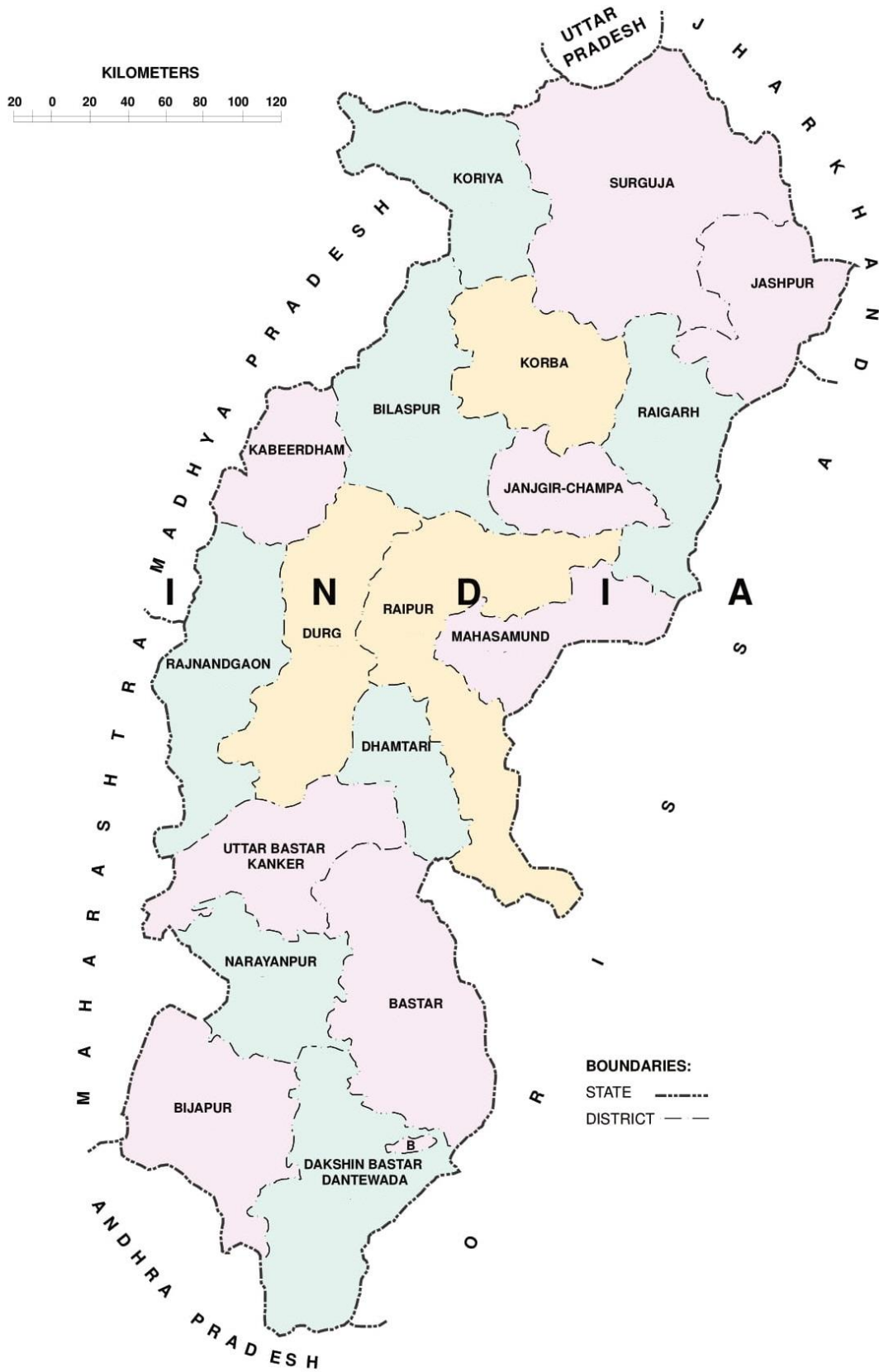
I november 2001 ble det besluttet at flere av de mest underutviklede distriktene i Madhya Pradesh skulle skilles ut og danne Chhattisgarh. Delstaten omfatter et område på 135.000 km² og har i overkant av 32 millioner innbyggere. Majoriteten av denne befolkningen befinner seg på landsbygden og livnærer seg av landbruk. Omtrent førti prosent av arealet er dekket av skog og jungel. Delstaten er særdeles rik på naturressurser. I 2011 stod Chhattisgarh for nesten tretti prosent av Indias produksjon av stål, jern og aluminium. En av verdens rikeste jernårer befinner seg eksempelvis her. Man finner også store forekomster av blant annet kull, tinn, uran og kalkstein (Sharma & Choudry, 2011, s. 123; Tripathi, 2011). På den ene siden har de store ressursene vært en katalysator for økonomisk vekst, på den andre siden har denne veksten i liten grad kommet brede lag av befolkningen til gode.

I 2009 bestod omtrent en tredjedel av befolkningen i Chhattisgarh av adivasis (urbefolkning) fordelt på 42 ulike stammer. I overkant av seksti prosent består av det som omtales som other backward classes og dalits (Directorate of Census Operations Chhattisgarh, 2011, s. 5-6; National Commission of Women, 2009, s. 4). Førstnevnte gruppe er definert som en underutviklet klasse, sistnevnte er betegnelsen på det som tradisjonelt har blitt omtalt som uberørbare. I konteksten av det maoistiske opprøret er det stammebefolkningen på omtrent ti millioner som først og fremst utgjør sentrum av konflikten.

Som det ble påpekt i kapittel tre er en av hovedårsakene til dette at indiske myndigheter over lengre tid har konfiskert landområder som tradisjonelt har blitt benyttet av stammer – noe maoistene har omfavnet som en kampsak.

Operasjonsmiljøet for opprørsbekjempelse i Chhattisgarh kompliseres ytterligere av en faktor som språk. De offisielle språkene i delstaten er chhattisgarhi og hindi. I grenseområdene snakkes ofte nabostatenes språk: odia, telugu og marathi. I tillegg snakker flere av stammene egne språk, der gondi er et av de dominerende. I 2020 ble det startet undervisning i ti ulike stammespråk ettersom mange ikke forstår hindi (Verma, 2020). Til tross for synkende forekomst av analfabetisme har konflikten i Chhattisgarh hatt en negativ effekt på antall skoler. Disse har vært et mål for maoistene ettersom de gjerne har blitt brukt som baser for paramilitære styrker. I 2011 var eksempelvis nesten seksti prosent av befolkningen i Bijapur-distriktet sør i Chhattisgarh analfabeter (Dhar, 2011). Til sammenligning kunne 74 prosent av Indias befolkning lese og skrive i 2011 (Census of India, 2011b).

CHHATTISGARH

Kilde: (Census Operations Chhattisgarh, 2011, s. 8)

Indias stammer har lenge vært taperne når det kommer til indeks for menneskelig utvikling sammenlignet med resten av landets befolkningsgrupper (Mahaprashasta, 2009). Det faktum at stammene i distriktene som er hardest rammet av den maoistiske opprørsbevegelsen i Chhattisgarh i stor grad livnærer seg på jordbruk og skogressurser, kombinert med lav utdanning og få muligheter for annet arbeid, har gjort dem sårbare for myndighetenes industrialiseringsprosjekter. Kombinert med liten eller ingen statlig tilstedeværelse har dette ført til at maoistenes ideologi og parallelle styre har virket tiltrekkende på mange (Mahaprashasta, 2010; Sharma & Choudry, 2011, s. 125).

Maoistene i Chhattisgarh

Maoistene har røtter tilbake til 1980-tallet i Bastardivisjonen i dagens sørlige Chhattisgarh (Kennedy & Purushotham, 2012, s. 850),¹⁰ men det var først tidlig på 1990-tallet at det begynte å bli en maktfaktor. I områder der indiske myndigheter var fraværende etablerte maoistene lokale domstoler, og startet å fordele landrettigheter til lokalbefolkningen. (Asian Center for Human Rights, 2006, s. 12-14; Human Rights Watch, 2008a, s. 21). Intervjuer med lokalbefolkningen viser at maoistenes nærvær hadde en positiv effekt på levestandard, velferd og økonomi. De kjempet også stammenes sak når det gjaldt tilgang på ressurser som land, vann, skog, høyere lønninger samt tilgang på utdanning og helsetilbud (Human Rights Watch, 2008a, s. 22). Man ser med andre ord det samme engasjementet i Chhattisgarh som andre deler av India hvor maoistene etablerte seg fra slutten av 1970-tallet.

Sammen med distrikter i nabostatene Maharashtra og Odisha opprettet maoistene i Bastardivisjonen Dandakaranya-sonen i skogsområdet som dekker denne regionen. Området fungerer som base for People's Liberation Guerilla Army (PLGA), andre militære enheter omtalt som dalams og en omfattende politisk organisasjon i landsbyene omtalt som sanghams (Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 11). Etter at myndighetene i Andhra Pradesh startet en omfattende offensiv mot maoistene i 2004 forflyttet et stort antall maoister seg over grensen til Chhattisgarh (Outlook, 2007). Dette var en viktig faktor i å gjøre delstaten til episenteret for det maoistiske opprøret i India. Det gjorde også at det var et visst antall ikke-lokale blant maoistene i Chhattisgarh, selv om det også ble rekruttert både soldater og politiske kadre fra lokalbefolkningen.

Det var ikke kun begeistring som preget lokalbefolkningen. I forbindelse med oppblussingen av konflikten fra 2005 ble det rapportert om misnøye med maoistene. Denne ble knyttet til blant annet tvangsrekruttering, krav om penger og bidrag til mat, deres aktive motstand mot utbygging av veier, og brutale dommer og henrettelser i regi av domstolene (Asian Center for Human Rights, 2006, s. 2;

---

¹⁰ Divisjonen var opprinnelig ett distrikt som har blitt splittet flere ganger. I 2021 består den av distriktene Bastar, Dantewada, Bijapur, Narayanpur, Sukma, Kondagaon og Kanker.

Human Rights Forum, 2006, s. 6; Human Rights Watch, 2008a, s. 5; Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 13). Maoistene har også blitt anklaget for rekruttering av barn både til sivile og militære oppgaver (Human Rights Watch, 2008a, s. 10). Det finnes også elementer innenfor bevegelsen som ikke nødvendigvis er motivert av ideologi, men penger. De indiske industrigigantene Essar og Tata har for eksempel betalt beskyttelsespenger til maoister (Sundar, 2019, s. 63-65). Misnøyen med maoistene ble i 2005 utnyttet som rettferdiggjøring av delstatsmyndighetenes tilnærming til opprørsbekjempelse (District Collector, 2005, s. 4).

Opprørsbekjempelse i Chhattisgarh

Bekjempelsen av det maoistiske opprøret i Chhattisgarh endret karakter i løpet av de første månedene av 2005. Dette året ble det utviklet en plan kalt *The Common People's Awareness Raising Campaign against the Naxalites (2005)* som skisserte myndighetenes tilnærming i Dantewada.¹¹ Planen har mange gjenkjennelige trekk fra teori om opprørsbekjempelse. Den reflekterer også de fleste hovedtrekkene man finner i doktriner og dokumenter utgitt av det indiske forsvaret og indiske myndigheter.

Hovedårsaken til konflikten endrede karakter var opprettelsen av det som myndighetene omtalte som et frivillig og fredelig initiativ av lokalbefolkningen: Salwa Judum (Ministry of Home Affairs, 2007, s. 24). Kombinert med en økning i antall paramilitære styrker og rekruttering av lokale som Special Police Officers (SPO) skapte Salwa Judum, og maoistenes motreaksjon, en brutal voldsspiral hvor sivilbefolkningen ble tvunget til å velge side. Den uttalte flerstrengede tilnærmingen til opprørsbekjempelse led som en konsekvens av dette. Skoler ble ødelagt, mangel på sikkerhet utenfor hovedveiene gjorde det utfordrende å iverksette utviklingsprosjekter, og hundrevis av landsbyer ble helt eller delvis brent til grunnen.

Denne delen av kapittelet omhandler de mest sentrale virkemidlene som ble tatt i bruk i Chhattisgarh i perioden 2005-2011. For å tilrettelegge for analysen vil hovedfokus være de fem faktorene skissert i teorikapittelet: sikkerhetsstyrkenes maktbruk, opprettelse av selvforsvarsorganisasjoner, bruk av virkemidler som tvangsflytting og strategiske landsbyer, sivil-militær koordinering, samt sosioøkonomiske og rettslige forhold.

Paramilitære styrker, politi og Salwa Judum

I 2003 besluttet Central High Powered Committee å utplassere CAPF-styrker på permanent basis i Chhattisgarh. På dette tidspunktet ble det deployert omtrent 7000 paramilitære soldater, i 2010

---

¹¹ Planen er signert av daværende district collector (øverste embetsmann i et indisk distrikt) i Dantewada K. R. Pisda. Basert på kildene ser man at planen ble implementert i hele det sørlige Chhattisgarh, og fungerte som delstatens tilnærming til opprørsbekjempelse. Se for eksempel: (Human Rights Watch, 2008a, s. 26)

hadde antallet økt til omtrent 16 bataljoner bestående av 16.000 soldater hovedsakelig fra CRPF (People's Union for Civil Liberties et. al., 2006, s. 33; Sethi, 2010c).

Når det gjelder antall politifolk er tallet usikkert, men i 2010 ble det rapportert at delstaten hadde omtrent 226 politi per 100.000 innbyggere (Swami, 2010).¹² Dette inkluderer 16 bataljoner av Chhattisgarh Armed Force (CAF) dedikert til bekjempelse av maoister (Chhattisgarh Police, 2012). Myndighetene i Chhattisgarh påpekte dog i 2005 at de hadde store utfordringer knyttet til kvaliteten på politifolk i Bastardivisjonen. Området ble ansett som lite attraktivt. Politifolk søkte seg umiddelbart bort, eller gikk rettens vei for å bli omplassert til andre distrikter. Politi fra andre deler av Chhattisgarh ble også sendt til maoistområdene som straff for regelbrudd, mange av disse gjorde bevisst en dårlig jobb eller unnlot å jobbe (District Collector, 2005, s. 18). Fra 2005 ble det også rekruttert flere tusen SPO'er. Deres rolle var i utgangspunktet å fungere som et bindeledd mellom politi og sivilsamfunnet i kampen mot maoistene (District Collector, 2005, s. 12).

Delstatsmyndighetenes plan skisserte hvordan de ønsket å opprette politisektorer ved hjelp av CAPF, CAF og politi. Disse skulle samarbeide med lokalt rekrutterte SPO'er, med ansvar for blant annet etterretning, og det som omtales som komiteer for forsvar av landsbyer¹³ – i praksis Salwa Judum (District Collector, 2005, s. 23). Man hadde dermed minst fem ulike sikkerhetsaktører i samme operasjonsområde som måtte koordineres og ledes internt og i samkvem med hverandre. Det er dessuten uklart hva som var forskjellen på en SPO og et vanlig medlem av Salwa Judum med unntak av formaliteter som lønn. Independent Citizen's Initiative hevdet dog i sin kartlegging at SPO'ene var en integrert del av Salwa Judum (Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 19).

SPO'ene bestod av en blanding av sivile og tidligere maoister som enten meldte seg frivillig eller ble tvangsrekruttert. Felles var at de mottok lønn av indiske myndigheter, men mindre trening enn vanlig politi. Lønnen var et trekkplaster for mange som ikke nødvendigvis visste hva jobben innebar, og anså den som en mulighet for fast inntekt. I 2010 ble enkelte av SPO'ene trent av CAPF-avdelinger og tok navnet Koya Commandos, andre grupperinger dannet separate uavhengige gjenger innenfor systemet som opererte på egenhånd. Noen utnyttet sin posisjon til å drive med utpressing og skaffe seg prosenter av kontrakter (Human Rights Watch, 2008a, s. 24; Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 24; Sundar, 2019, s. 195-200). I 2005 ble det anslått å være i overkant av 3500 SPO'er i Dantewada- og Bijapur-distriktene (Human Rights Watch, 2008a, s. 26). Konsekvensen av å bruke

---

¹² Noe av usikkerheten er knyttet til at det kan være store differanser mellom antall stillinger og faktisk ansatte. Et distrikt som Dantewada regnes for eksempel som lite attraktivt og sliter med rekruttering. Tallet er marginalt lavere enn antall politi per innbygger i Oslo i 2020 (Politiet, 2020).

¹³ Egen oversettelse av begrepet village defence committee.

sivile til etterretning og annen type politiarbeid mot maoistene var at det gjorde det umulig for disse å returnere til landsbyene sine på grunn av frykten for å bli drept.

Basert på omtale i NGO-rapporter og media virker CAPF-avdelingene å ha hatt en noe uklar rolle de første årene av konflikten, til tross for at deres oppgave i utgangspunktet var å stå i spissen for den væpnede kampen mot maoistene. Rapportene fra Chhattisgarh tegner et bilde av aksjoner mot landsbyer der aktører som CAPF, SPOer og Salwa Judum deltok i landsbysøk etter maoister – der de to sistnevnte var mest aktive. Samtlige aktører anklages for trakassering, vilkårlige arrestasjoner, gjengvoldtekter og drap (Human Rights Watch, 2008a; Independent Citizen's Initiative, 2006; Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan, 2007; National Commission for the Protection of Child Rights, 2007).

Med operasjon Green Hunt i 2009 virker det som om CAPF fikk en mer aktiv og uavhengig rolle fra de lokale initiativene. Det er mye usikkerhet knyttet til detaljene rundt operasjonen, men den ble iverksatt en gang i andre halvdel av 2009 i grenseområdene mellom Bastardivisjonen og delstatene Jharkhand, Andra Pradesh og Maharashtra. Målsetningen var å finkjemme landsbyer og skogsområder etter maoister. Det har blitt anslått at rundt 20.000 paramilitære soldater deltok (Sethi, 2010b). Det forelå en konkret ambisjon om at CAPF-bataljonene skulle ta kontroll over perifere områder og legge til rette for utviklingsprosjekter – en rydd, hold, bygg-strategi (Mahaprashasta, 2010). Som tidligere år fortsatte dog overgrepssanklagene å sildre inn gjennom reportasjer i media til tross for økt profesjonalitet sammenlignet med tidligere (Bidwai, 2010; Mahaprashasta, 2010; Sethi, 2010a; Trivedi, 2020).

Intervjuer med paramilitære soldater tegner et bilde av apati og håpløshet. Soldatene klaget over manglende støtte og samarbeid med lokale myndigheter, uklare oppdrag og oppgaver, dårlig lederskap, lav moral, dårlig etterretning, ingen tegn til konstruktiv utvikling og mangel på en overordnet plan for å løse de underliggende problemene i området (Pandey, 2010). En hendelse i april 2010 der 74 CRPF-soldater ble drept i en bakhold illustrerer noen av problemene (Sethi & Rao, 2010). Etterforskningen viste at sjefen for avdelingen hadde nektet å følge ordre om å gjennomføre en skogspatrolje, og hadde løyet til sine overordnede om hvor soldatene befant seg (Swami, 2010). Sikkerhetsstyrkenes respons på bakholdet var å angripe nærliggende landsbyer. Tre jenter i alderen 14-18 år fra en av disse landsbyene gjenga en trussel fra en SPO: «If you run away, we will find you, cut you up into pieces and bury you in cement» (Mittal, 2010).

Renselsesjakt

Salwa Judum, som betyr renselsesjakt på gondi, var en bevegelse som myndighetene i New Delhi og Chhattisgarh lenge hevdet var en spontan lokal folkelig oppstand mot maoistenes undertrykkende

regime. Opprinnelsen til bevegelsen fremstår som uklar i samtlige kilder. Det er dog liten tvil om at bevegelsen ble overtatt av delstaten senest sommeren 2005 og finansiert med midler fra innenriksdepartementet. En politiker i Chhattisgarhs delstatsparlament, Mahendra Karma fra Congress, ble tidlig identifisert som leder (District Collector, 2005, s. 3-4, 7, 13; Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 14-15; Zaidi, 2005). Karma hadde også vært leder av to andre lignende, men mindre omfangsrrike bevegelser i 1990 og 1998 (People's Union for Civil Liberties et. al., 2006, s. 12-13). Det har blitt argumentert for at myndighetenes tåkelegging av Salwa Judum var en bevisst strategi for å unngå ansvar (Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 18) for det som ble ansett som uunngåelige overgrep: «sometime for unknown reasons, some excesses take place during the course of such operations and some innocent persons become victims of this action» (District Collector, 2005, s. 17).¹⁴ Det virker med andre ord som om myndighetene aksepterte at sivile ville lide. Fremfor å ta grep for å i så stor grad som mulig å hindre tap, var de mer opptatt av å holde dette skjult (District Collector, 2005, s. 31-32). Dette resulterte i undertrykkelse og arrestasjoner av journalister, aktivister og NGO'er (Human Rights Watch, 2008a, s. 46; 2008b; Reporters Without Borders, 2006).

Salwa Judum bestod i likhet med SPO'er av en blanding av sivile og tidligere maoister som ofte ble tvangsrekruttert. Lederskapet bestod blant annet av lokale politikere. Bevegelsen ble hovedsakelig bevæpnet med enkle våpen som pil og bue og økser, myndighetene var tilbakeholdne når det gjaldt skytevåpen ettersom de fryktet at disse ville falle i hendene på maoistene (District Collector, 2005, s. 13; Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 19).

I forsøket på å knekke maoistenes organisasjon gjennomførte Salwa Judum aksjoner, oftest i samarbeid med CAPF og politi, mot landsbyer maoistene kontrollerte. Under aksjonene ble ofte innbyggerne av disse landsbyene ansett å være aktive maoister eller støttespillere til maoistene, noe som gjorde de utsatt for trakassering, voldtekt og drap. Fra 2005-2007 har det blitt anslått at over 500 sivile ble drept, og tusenvis av hus ble brent og plyndret. Målet med aksjonene var å tømme landsbyer for mennesker, samle de i leire og rekruttere nye medlemmer til Salwa Judum (Human Rights Watch, 2008a, s. 29-35, 49).

Etter hvert som det ble lettere for utenforstående å få tilgang til områdene ble NGO-rapportene bekreftet av medier. Salwa Judum var sannsynligvis mindre aktiv etter 2007, men det kom fortsatt inn rapporter om nye rekrutter og grove overgrep mot sivile i 2010. Antall medlemmer av bevegelsen kan ha vært så høyt som 12.000 (Mittal, 2010). I 2011 ble informasjonen som hadde kommet frem i

---

¹⁴ Sitatet omhandler overgrep i regi av politiet, men er karakteristisk for delstatsmyndighetenes holdning til excesses under operasjoner. Ser man sitatet i kontekst av situasjonen i Chhattisgarh er det liten tvil om at det var hyppige forekomster av excesses og at det var et uttalt mål å drepe maoister, ikke nødvendigvis arrestere dem. (District Collector, 2005, s. 10, 13, 18, 20).

rapportene fra NGO'er og media bekreftet i en dom fra høyesterett. Salwa Judum ble erklært ulovlig og krevd oppløst. Dommen uttrykte bekymring for konsekvensene for sivile som hadde blitt rekruttert og benyttet som «kanonføde» i kampen mot maoistene. Ikke minst ettersom de høyst sannsynlig ville bli utsatt for hevnaksjoner dersom de returnerte til landsbyene sine (J. Venkatesan, 2011; V. Venkatesan, 2011).

Faktor 1: Tilnærmingen til maktbruk i Chhattisgarh

Maktbruk er et omdiskutert tema når det gjelder Galula og Thompsons teorier. Begge var klare på at det er et behov for å benytte makt for å bekjempe opprørere, men samtidig var de også tydelige på at maktbruken må være selektiv og at man bør være tilbakeholden (Galula & Nagl, 2006, s. 66, 76; Thompson, 1966a, s. 60). Nøkkelen vil være å unngå overdreven maktbruk, som igjen leder til spørsmålet om hva som defineres som overdrevent. I konteksten Chhattisgarh kan man for eksempel argumentere for at overdreven maktbruk er tiltak som fremmedgjør befolkningen fremfor å overbevise dem om at myndighetene vil dem godt. Dersom man brenner ned en hel landsby og dreper uskyldige sivile i jakten på maoister vil dette neppe ha en positiv effekt. Maktbruken blir med andre ord kontraproduktiv og underminerer intensjonen om å vinne den nøytrale majoriteten av befolkningen over på myndighetenes side og dermed skille dem fra opprørerne (Kalyvas, 2013, s. 146-172).¹⁵

Operasjonene i regi av Salwa Judum tok utgangspunkt i at en landsby enten støttet dem dersom de var samarbeidsvillige, eller støttet maoistene dersom befolkningen viste tegn til motstand. Noen mellomting virket ikke å eksistere. Konsekvensene var i de fleste tilfellene at befolkningen i landsbyene de aksjonerte mot ble tvunget til å flykte til en flyktningeleir eller over grensen til Andhra Pradesh. Enten på grunn av volden de ble utsatt for, eller frykten for å bli utsatt for vold. Den samme frykten gjorde også at mange i flyktningeleirene ikke turte å returnere til landsbyen. Frykten var dog ikke kun begrunnet i truslene fra Salwa Judum, men også begrunnet i redsel for represalier i regi av maoister som hevdet befolkningen hadde støttet myndighetene ved å bosette seg i leirene.

Basert på beskrivelsene av Salwa Judum og deres maktbruk er det lite som tyder på at de hadde en konstruktiv rolle i kampen om å vinne befolkningen over på myndighetenes side. Personer som ble utsatt for grunnløs vold, fikk familiemedlemmer arrestert og drept, eller fikk husene sine brent vil i henhold til Kalyvas neppe ville føle sympati for myndighetene (Kalyvas, 2013, s. 152). På den andre

---

¹⁵ Kalyvas viser eksempelvis til hvordan nazistenes voldsbruk mot sivile under andre verdenskrig ofte førte til økt oppslutning til motstandsbevegelser. Han peker også på at den samme dynamikken i konflikter som Vietnam på 1960-tallet, i Guatemala på 1980-tallet og i Darfur på 2000-tallet (Kalyvas, 2013, s. 152).

siden meldte tusenvis seg frivillig som SPO, enten på grunn av fiendtlighet mot maoistene eller på grunn av fast inntekt.

Tilnærmingen virker heller ikke å ha skapt reell sikkerhet for befolkningen. Situasjonen utviklet seg derimot til at det ikke var trygt i landsbyer eller flyktningeleirer av tre grunner. For det første kunne Salwa Judum og sikkerhetsstyrker angripe de som ble boende i landsbyer og anklage de for å være maoister. For det andre kunne maoister angripe landsbyer med anklager om at beboerne støttet Salwa Judum og myndighetene. For det tredje ble mange som oppholdt seg i flyktningeleirene trakassert og utsatt for vold av myndighetene, samtidig som de kunne risikere å bli angrepet av maoister.

Perioden da CAPF-styrkene tok over hovedrollen i Chhattisgarh virker å ha vært noe mindre destruktiv med tanke på fysisk ødeleggelse av eiendom og tvangsflytting av befolkning. Men også paramilitære soldater ble anklaget for samme type overgrep som Salwa Judum. Man har for eksempel hevnaaksjonen mot landsbyer som en reaksjon på hendelsen i april 2010 der 74 CAPF-soldater ble drept (Sethi & Rao, 2010). Sikkerheten i maoistområdene virket heller ikke i denne perioden å ha vært reell for befolkningen. Det var fremdeles fare for at sivile kunne bli angrepet og drept på grunn av mistanke om at de støttet maoister.

Siden Salwa Judum og SPO'er fremdeles var aktive hadde man fremdeles utfordringen knyttet til at disse ble ansett som legitime mål hos maoistene. Den uttalte ambisjonen om å gjennomføre en rydd, hold og bygg operasjon i Chhattisgarh virket å stoppe på rydd. Aksjonene var med andre ord kortsiktige og karakterisert av det som omtales som repetitive raiding (Kilcullen, 2009, s. 37). Med unntak av enkelte veistrekninger virker det ikke som om det lyktes å holde og utvikle områder bare få kilometer utenfor myndighetens kontroll (Sethi, 2010b, 2010c, 2012). Det er med andre ord sterke argumenter for at maktbruken i Chhattisgarh i perioden 2005-2011 var lite konstruktiv og ledet til betydelig større problemer enn den løste.

Faktor 2: Bruk av lokale selvforsvarsorganisasjoner

Innenriksdepartementet i New Delhi mente i 2007 at den eskalerende volden i Chhattisgarh skyldtes maoistene fremfor «Salwa Judum, which is a voluntary and peaceful initiative by local people against naxalites» (Ministry of Home Affairs, 2007, s. 24). Påstanden fra myndighetene i New Delhi står i kontrast til planen som ble utviklet i Chhattisgarh, hvor man aksepterte at sivile ville bli utsatt for overgrep (District Collector, 2005, s. 17).

Dersom Salwa Judum hadde en positiv effekt virker dette hovedsakelig å ha vært gjeldende for enkeltindivider. For eksempel ved å motta lønn som SPO eller ved å ha opparbeidet seg makt gjennom å ha en lederrolle i bevegelsen. Enkelte medlemmer utnyttet som vist muligheten til å

opererte etter eget for godtbeholdende og tjente penger på kriminell aktivitet (Sundar, 2019, s. 200). På den andre siden ble samtlige medlemmer automatiske mål for maoistenes aksjoner, noe som også kunne gå utover andre sivile og egen familie (Human Rights Watch, 2008a, s. 12).

I forlengelse av effekten av Salwa Judum og SPO'er snur Jason Miklian ideen om hva som egentlig var å definere som en suksess i Chhattisgarh. Han argumenterer for at disse lokale bevegelsene hadde en sentral rolle i å tilrettelegge for industrialisering:

The creation and continued presence of Salwa Judum militarized Dantewara society, entrenched the Maoist conflict, and cleansed rich mineral areas from their tribal populations all in the name of "bringing peace". Salwa Judum's "purification hunt" was indeed successful in at least one sense: creating an opportunity for mining companies to operate without the potential endless delays and profit-sharing that acquiring tribal land for operations would bring if pursued through legal channels. (Miklian, 2009, s. 26).

I et historisk perspektiv fremstår også dannelsen av bevegelsen som et vågespill. Karma hadde som nevnt mislyktes i to forsøk på å danne lignende bevegelser på 1990-tallet. Erfaringene fra Assam i den samme perioden hadde heller ikke gode resultater å vise til (Shantanu, 2010, s. 74-76). I Bihar på 1970-tallet førte bruken av militser og kriminelle gjenger mot maoister til et blodbad (Oetken, 2009, s. 141-142).

Dersom bruken av lokalbefolkningen til bekjempelsen av maoister i Chhattisgarh var basert på Thompsons teori virker ikke de ansvarlige å ha vært oppmerksomme på hans advarsler om fallgruvne knyttet til denne typen tilnærming. Thompson advarte mot at slike grupper kan ende opp med å bli lokale militser i hendene på lokale ledere – og dermed styrt av lokale agendaer fremfor en nasjonal strategi. De vil dermed ha lite ansvar for egne handlinger. Han mente at dette fort kunne utvikle seg til å bli en konflikt bestående av gerilja mot gerilja. Det kunne være at man lyktes med å ta livet av opprørere, men de vil neppe kunne skape en varig fred og orden. Thompson hevdet at resultatet mest sannsynlig ville bli en evigvarende borgerkrig (Thompson, 1966b, s. 108). I tilfellet Chhattisgarh virker det som om Salwa Judum i stor grad underminerte forsøket på å skape sikkerhet for befolkningen – bevegelsen må sies å heller ha satt i gang voldsspiralen som Thompson advarte mot.

Befolkningskontroll

Resultatet av Salwa Judum og kampanjen mot maoistene i perioden 2005-2007 var omtrent 100.000 internt fordrevne. Det ble skapt en situasjon hvor lokale stammer ble brukt i en krig mot egen befolkning, og hvor familier ble splittet ettersom mange hadde havnet med en fot i begge leirer. Minst 45.000 sivile hadde havnet i flyktningleirer i 2006 (Asian Center for Human Rights, 2006, s. 37),

et sted mellom 30.000-50.000 hadde flyktet over grensen til Andhra Pradesh i 2008 (Human Rights Watch, 2008a, s. 82)

Myndighetene i Chhattisgarh omtalte behovet for å etablere leire i planverket fra 2005. Etter deres syn vil det være et økende behov for leire og ressurser til disse på grunn av maoistenes voldsbruk. Det fremgår at leirene skulle fungere som en metode for å rekruttere befolkningen over på myndighetenes side ved hjelp av blant annet økonomisk støtte, hjelp til å bygge midlertidige hytter, helsetilbud og matrasjoner (District Collector, 2005, s. 33-36). Planen virker å ha vært at leirene skulle fungere som en måte å gjøre noe med de underliggende problemene i distriktene som lenge hadde vært uten effektivt styre. Vellykkede utviklingsprosjekter i leirene skulle føre til en dominoeffekt som skulle spre seg utover distriktene, og ikke minst sørge for at flyktningebefolkningen lot seg rekruttere til Salwa Judum. Med andre ord en kamp for befolkningens hjerter og sinn ved hjelp av synlige resultater i form av velferd. Konseptet har store likehetstrekk med strategiske landsbyer. Kanskje var håpet at konseptet skulle ha den samme suksessen som i Tripura hvor denne fremgangsmåten ga positive resultater på samme tid (Routray, 2017, s. 65).

Realiteten i leirene levde ikke opp til ambisjonen. Som nevnt var det hovedsakelig Salwa Judums aksjoner som var skyld i flyktningstrømmen, selv om også maoistene kunne utføre brutale angrep mot landsbyer. Human Rights Watch beskrev i 2008 hvordan befolkningen først ble tvunget til å flytte til leirene, i denne prosessen mistet mange hus, land og buskap – i praksis både inntekt og egenprodusert mat. Deretter ble mange (barn inkludert) tvunget til å bli med i Salwa Judum. De som nektet kunne bli utsatt for fysiske avstraffelser (Human Rights Watch, 2008a, s. 7).

I 2008 ble forholdene i leirene beskrevet som elendige. Det var mangel på mat, sanitæranlegg og helsetilbud. Underernærte barn og ubehandlet sykdom var et problem i flere leirer. Utsiktene til å finne en jobb var tilnærmet lik null. Selv om det innledningsvis ble brukt noe ressurser på leirene, fantes det ingen langsiktig plan, i 2008 var folk nesten utelukkende overlatt til seg selv. Å returnere til landsbyen var i beste fall utfordrende på grunn av sikkerhetssituasjonen og streng befolkningskontroll i regi av SPO'er som drev leirene (Human Rights Watch, 2008a, s. 7-8, 71-81; Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan, 2007, s. 5-9). Beboere beskrev for eksempel leirene som de facto fengsler (International Association of People's Lawyers, 2007, s. 4; Sundar, 2019, s. 113). Etersom tilgang på leirene ble kontrollert er det ikke mulig å vite om restriksjonene på innbyggerne var like overalt. I tre leire ved Kasoli, Bhairamgarh Godampara og Mirtur i nærheten av Dantewada ble det derimot konstatert at innbyggerne ikke fikk forlate leirene etter mørkets frembrudd. Det ble også hevdet at enkelte som hadde lyktes med å flykte fra flyktningeleirene hadde

blitt fanget, banket opp og i enkelte tilfeller drept av Salwa Judum (Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan, 2007, s. 8, 11).

Faktor 3: Bruk av tvang i opprørsbekjempelse

Bruken av tvang tar utgangspunkt i Thompson og Galulas tilnærming til befolkningskontroll. Galula argumenterte for behovet for å kontrollere en befolkning, for eksempel bevegelsesfrihet, for å nekte opprørerne tilgang (Galula & Nagl, 2006, s. 55-56, 61, 78-79). Thompson omtaler i denne forbindelse bruken av strategiske landsbyer som en akseptabel fremgangsmåte. Han presenterte tre mål som må oppnås ved benyttelse av strategiske landsbyer: de må beskytte befolkningen, de må involvere innbyggerne i positive tiltak i regi av myndighetene, og de må sørge for å sikre sosial, politiske og økonomisk utvikling. Sikkerhet er i særskilt grad en nøkkel. Kun ved å skape sikkerhet for befolkningen kan myndighetene ekspandere videre til nye områder med utgangspunkt i vellykkede landsbyer (Thompson, 1966b, s. 124-126). Thompson mente dog også at det kunne rettferdiggjøres å utslette og flytte en landsby på 3000 innbyggere i Malaya dersom det gavnet myndighetene (Thompson, 1966b, s. 112, 147). Disse virkemidlene reflekterte 1950- og 1960-tallets holdninger, og var fortsatt var farget av kolonitiden. Galula advarte dog mot farene ved å benytte seg av tvangsflytting og anså dette som en siste utvei. Hvis man ikke lykkes med å skape gode forhold i de nye bosetningene er risikoen stor for at man frastøter seg befolkningen (Galula & Nagl, 2006, s. 78-79).

Å benytte flyktningleirer som befolkningskontroll eller strategiske landsbyer i Chhattisgarh var ikke noen suksess. Leirene ble utsatt for angrep fra maoister, og mange av de 45.000 innbyggerne ble utsatt for overgrep fra de som skulle beskytte de. Ikke minst var det eksempelvis mangel på grunnleggende tilbud innenfor helse og mange led av underernæring (Human Rights Watch, 2008a, s. 7-8, 71-81; Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan, 2007, s. 5-9). Man klarte muligens å kontrollere befolkningen som befant seg i leirene, men det er vanskelig å forestille seg at myndighetene lyktes i å vinne deres støtte. Det er lite i kildene som tyder på at leirene bidro til å oppnå Thompsons tre mål om sikkerhet, positive tiltak og utvikling. Omtalen av leirene som utenforstående fikk tilgang til beskriver noe som minner mer om dårlig drevne fengsler enn strategiske landsbyer som skulle føre til fremgang i kampen mot maoistene.

Sivil-militær koordinering

Chhattisgarhs planverk inneholdt detaljer om hvordan de ønsket at en koordinering skulle foregå. Her fremheves det at politiet skulle fungere som en liaison mellom alle aktørene i en landsby samt sikkerhetsstyrker i sitt område. De skulle sørge for å identifisere sikkerhetsbehov og iverksette tiltak. Ansvaret for å iverksette og følge opp utviklingsprosjekter ble delegert til en spesialcelle for

overvåkning med medlemmer fra alle relevante departementer (District Collector, 2005, s. 15, 40). Det står ingenting spesifikt om koordinering mellom operasjoner i regi av CAPF, politi og Salwa Judum og etterfølgende tiltak i regi av sivile aktører, men det virker å være dette som var intensjonen bak cellen.

Allerede i 1998 ble det i New Delhi opprettet forskjellige komiteer med ansvar for koordinering av tiltak i forbindelse med kampen mot maoistene (Ramakrishnan, 2007). I 2004 ble det iverksatt tiltak i regi av innenriksdepartementet for å koordinere den militære innsatsen i delstater påvirket av maoistopprøret. Man fikk en innsatsstyrke for å koordinere operasjoner på tvers an delstatsgrenser (Ramakrishnan, 2005). I 2006 opprettet det samme departementet en lignende gruppe som skulle sørge for å overvåke implementering av tiltak rettet mot de sosioøkonomiske aspektene ved konflikten (Ramakrishnan, 2007). I 2010 ble det nok en gang iverksatt nye lignende tiltak fra sentrale myndigheter, en for koordinering av militær innsats samt en for koordinering av sivil innsats (V. Kumar, 2010).

Oversikt over et utvalg initiativ (Tabell 1):¹⁶

År	Initiativ	Hvem	Hva
1998	Standing Committee of Chief Ministers of naxalite-affected States	Home Secretary, Chief Ministers	Sannsynligvis sikkerhet, sosioøkonomisk
2004	Special Task Force	A Special Secretary from the Centre, nodal officers of nine naxalite-affected states	Sikkerhet
2005	Standing Committee of the Chief Ministers of the naxal-affected States ¹⁷	Chairmanship of the Union Home Minister with the Chief Ministers of thirteen naxal-affected States	Sikkerhet, sosioøkonomisk
2005	Inter-State joint task forces	Administrative heads and senior officials of 12 States, Chief Ministers, Home Secretaries and Directors-General of Police, Intelligence Bureau (I.B.) and the Central Reserve Police Force	Sikkerhet
2006	Naxal Management Division	Additional Secretary, Ministry of Home Affairs	Monitoring of the Action Plans drawn up by the States

¹⁶ For å unngå egne oversettelser og sørge for lettere sporbarhet bruker jeg originale navn på initiativer og medlemmene av gruppene.

¹⁷ Samme navn som komiteen fra 1998, på den ene siden kan det virke som om dette er en reetablering: «Pursuant to the decision taken in the Chief Minister's Conference on Internal Security and Law & Order held on April 15, 2005, a Standing Committee was constituted under the chairmanship of the Union Home Minister with the Chief Ministers of thirteen naxal-affected States as its Members» (Ministry of Home Affairs, 2006a, s. 29). På den andre siden omtales den i 2007 som en videreføring av komiteen fra 1998 (Ministry of Home Affairs, 2007, s. 28).

2006	Empowered Group ¹⁸	Home Minister and comprising select Union Ministers and Chief Ministers	Sannsynligvis sikkerhet, sosioøkonomisk
2006	Inter Ministerial Group	An Additional Secretary in the Ministry of Home Affairs	Sosioøkonomisk
2010	Unified Command	Chief Secretaries of Chhattisgarh, Orissa, Jharkhand and West Bengal, headed by a retired major general	Sikkerhet
2010	Empowered Group ¹⁹	Chaired by Member-Secretary, Planning Commission	Sosioøkonomisk
2010	Review Group (earlier called Task Force)	Under Cabinet Secretary	Sikkerhet, sosioøkonomisk

Kilder: (V. Kumar, 2010; Ministry of Home Affairs, 2006a, s. 29-30; 2007, s. 30; 2011; Ramakrishnan, 2005, 2007)

Samtlige komiteer, innsatsstyrker og celler har blitt kritisert for å ha liten effekt i praksis. I 2007 uttalte politiet i Chhattisgarh at resultatene var mangelfulle. En av årsakene til dette er at tiltak og prosjekter i liten grad ble implementert (Ramakrishnan, 2007). I 2010 kritiserte K. P. S. Gill, en tidligere rådgiver til myndighetene i Chhattisgarh, delstaten for å mangle en overordnet plan for operasjonene. Noe man skulle anta var et av ansvarene til de nevnte initiativene (Mumbai Mirror, 2010).²⁰

Forholdene i eksempelvis flyktingeleirene i Chhattisgarh virker også å ha lidd under mangel på samarbeid og koordinering mellom sivile myndigheter og de som var ansvarlige for flyktnings situasjonen. Sivile myndigheter virker ikke å ha hatt en plan for, eller evne til å håndtere, flykningstrømmen som følge av operasjoner i regi av sikkerhetsstyrker. NGO'en People's Union for Civil Liberties (PUCL) hevdet endog at utfordringen ikke er å finne i mangel på koordinering og samarbeid. De hevder at delstaten hadde store utfordringer knyttet til korrupsjon, og at konsekvensene av Salwa Judums metoder fører til at delstatens sivile institusjoner brøt sammen (People's Union for Civil Liberties et. al., 2006, s. 28-29).

De ulike initiativene hadde som mål om å bedre koordineringen mellom ulike delstater, samt innad i Chhattisgarh. Basert på beskrivelsen ovenfor virker de å ha hatt liten praktisk effekt. Basert på eksemplene presentert her er det også slående at det virker å være liten grad av koordinerende organer som har forsøkt å integrere både militær og sivil innsats – men et mulig unntak av Chhattisgarhs eget planverk. Det er forøvrig lite som tyder på at delstatsmyndighetene hadde noen

¹⁸ Dette var definitivt et nytt initiativ i 2006, omtales som «will be set up» i rapporten (Ministry of Home Affairs, 2007, s. 29).

¹⁹ Omtales som et nytt initiativ i 2010 (Ministry of Home Affairs, 2011, s. 5).

²⁰ Gill er kjent for å ha vært sjef for politiet i Punjab i perioden 1988-1995. Han var ansvarlig for kampen mot Khalistan-bevegelsen som ledet et opprør mot indiske myndigheter og kjempet for en uavhengig sikh-stat.

form for samarbeid eller koordinering med CAPF-avdelinger i 2010 ettersom nettopp dette ble etterlyst av soldatene (Pandey, 2010).

Faktor 4: Koordinering

Galula hevdet at opprørsbekjempelse er 20 prosent militær innsats og 80 prosent politisk innsats (Galula & Nagl, 2006, s. 63). Thompson hevdet også at militær innsats var å regne som bortkastet dersom de ikke ble fulgt opp av sivil innsats. Ikke minst er det viktig at den militære innsatsen skal tilrettelegge for, og støtte opp under, den sivile innsatsen som forsøker å adressere de underliggende problemene (Thompson, 1966b, s. 55, 106). Dette stiller med andre ord krav til å at det foregår vellykket koordinering mellom disse to domenene for at man skal lykkes.

Som det kommer frem i tabell 1 ble det etablert en rekke ulike komiteer, grupper, kommandoer og en egen Naxal Management Division underlagt innenriksdepartementet i perioden 1998-2010. Flere av initiativene blir presentert som nye av innenriksdepartementet (se fotnoter 14-16). Når det gjelder Standing Committee er det uklart om denne fungerte uavbrutt, eller om den ble reetablert, her motsier rapportene fra innenriksdepartementet seg selv.

Uavhengig av om disse koordineringsinitiativene var videreføringer eller nyetableringer viser de at det eksisterte en vilje til å sørge for å koordinere innsatsen – både innenfor sikkerhet og utvikling, og på tvers av de to domenene. Med andre ord i henhold til både Thompson og Galulas teori. På den andre siden er det usikkerhet knyttet til initiativene. For det første er det lite offentlig informasjon om hvordan de ble evaluert og hvilken effekt de hadde i praksis. For det andre antyder muligens det faktum at flere initiativer reetableres at man ikke lyktes med å oppnå målene man hadde satt seg. For det tredje kan man spekulere i om forfatterne av rapporten *Development Challenges in Extremist Affected Areas* påstand om at kommisjoner og rapporter blir brukt som skalkeskjul for handlingskraft, kan være gyldig i rapportene til innenriksdepartementet (Report of an Expert Group to Planning Commission, 2008, s. 78-79). Flere av omtalene av initiativene er klipt og limt fra et år til neste uten noen mer detaljert omtale av status og effekt (Ministry of Home Affairs, 2009, s. 17; 2011, s. 22-23). Sistnevnte fenomen kan dog være en ubetydelig detalj, og viser kun at initiativene ble videreført over mange år.

Som nevnt ble innsatsen kritisert fra flere hold. NGO'er kritiserte mangelen på koordinering mellom sikkerhetsstyrkene ansvarlige for flyktningstrømmen og etableringen av flyktningeleirer, og sivile myndigheter som skulle følge opp med sosiale tiltak. K. P. S. Gill kritiserte mangelen på en klar og overordnet plan. CAPF-soldater klaget sågar over neglisjering av samarbeidet mellom deres avdelinger og delstatsmyndighetene samme år.

Det er utfordrende å trekke noen klar konklusjon når det gjelder koordineringen av tiltak. På den ene siden er det tydelig at det ble etablert en rekke ulike initiativer for å gjøre noe med problematikken, på den andre siden er det mangel på kilder som sier noe konkret om effektene. Flere har i denne sammenhengen også antydnet at resultatene uteble til tross for forsøkene. En effekt av utfordringene man hadde med effektiv koordinering dryppet også over på utfordringene man stod ovenfor med tanke på effektive utviklingstiltak.

Utvikling og statlige institusjoners rolle

I konteksten Chhattisgarh er det relevant å undersøke hvordan statlige institusjoner fungerte siden disse som oftest var ansvarlige for å implementere, gjennomføre og følge opp de ulike utviklingstiltakene som er ment å gjøre noe med både sosiale og økonomiske forhold. Eksempler som er mest relevant er tilbud innenfor utdanning, helse, arbeid og infrastruktur. Under dette er det dermed også relevant å se på hvordan rettsstaten fungerte ettersom flere av utviklingstiltakene er knyttet til lover.

Det generelle bildet som tegnes opp når det gjelder dette feltet er at man stod ovenfor en rekke utfordringer i samtlige distrikter som var berørt av maoistene. Et stort antall ble identifisert i rapporten *Development Challenges in Extremist Affected Areas* fra 2008. Her ble det blant annet konkludert med at det på et overordnet nivå var store utfordringer knyttet til korrupsjon, dårlig styring, manglende implementering av programmer, mangelfull infrastruktur, at sikkerhetsstyrkenes atferd fremmedgjør lokalbefolkningen, og at rettsstaten ofte er fraværende i de aktuelle områdene. Forfatterene av rapporten hevdet også at deres egen rapport ofte fungerer som et skalkeskjul som viser at myndighetene har handlingsevne, men at rådene som gis ytterst sjelden bli fulgt (Report of an Expert Group to Planning Commission, 2008, s. 68-81).

I Chhattisgarh hadde man to ulike nivåer av utviklingsprogrammer. Det ene var tiltak i regi av myndighetene i New Delhi, det andre var tiltak som ble presentert i det lokale planverket fra 2005. Her anerkjente man nødvendigheten av å gjøre noe med de underliggende problemene som driver konflikten mot maoistene, og at det ville ta tid før man så resultatene. Tiltakene rettet seg mot å ansette flere med stammebakgrunn i offentlige stillinger og til politiet. Det skulle også investeres i veier for å knytte perifere landsbyer sammen med resten av delstaten, samt utdanning, helse, elektrisitet og drikkevann (District Collector, 2005, s. 27, 31, 36-37). Fokusområdene gjenspeiler også utviklingsprosjekter man ser i innenriksdepartementenes årlige rapporter (Ministry of Home Affairs, 2006a, 2007, 2010, 2011).

Som i tilfellet med ekspertgruppens funn finnes det et stort antall NGO-rapporter og reportasjer i media som påpeker utfordringer i Chhattisgarh. Både utdanning og helsetilbud ble dårligere som en

konsekvens av Salwa Judum kampanjen. I 2008 hadde kun 40 % av barn mellom 6-16 år i flyktningeleirene et skoletilbud. Det har også blitt hevdet at barn som ble ansett å være tilknyttet familier med bånd til maoister ble nektet skolegang. I landsbyene i Dantewada-distriktet ble skoler, og et stort antall helsestasjoner, forlatt eller ødelagt fra sommeren 2005 (Human Rights Watch, 2008a, s. 142-143; Sundar, 2019, s. 225). I 2007 ble det rapportert at helsetilbud i store deler av Dantewada var i ferd med å kollapse, og helsepersonell som forsøkte å nå områder utenfor myndighetenes kontroll ble trakassert og anklaget for å være maoister (Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan, 2007, s. 14-15, 18). I Bastar-distriktet i 2010 ble hundre nye skoler stengt i tillegg til alle skolene som fremdeles ikke var i drift etter kampanjen fra 2005-2007. Lokale markeder hadde forsvunnet, og førte til at folk måtte gå 20 kilometer for å skaffe mat. Mange reiste over grensen til Andhra Pradesh for å få tilgang til markeder og legehjelp (Mittal, 2010).

Når det gjelder infrastruktur ble store veiprosjekter gjennomført i forbindelse med hovedveiprosjekter. Disse har dog blitt anklaget for å være myntet på bedre mobilitet for sikkerhetsstyrker, heller enn å være til nytte for befolkningen (People's Union for Civil Liberties et. al., 2006, s. 35). En indikator som kan støtte påstanden er at det i 2010 ble rapportert at det stort sett kun var hovedveier som var av god standard. Områder noen kilometer utenfor disse var fortsatt vanskelig tilgjengelige (Mahaprashasta, 2010). Sistnevnte problematikk er et omstridt tema. Sundar hevder at maoistene er motstandere av utvikling av ideologiske grunner og bevisst undergraver forsøk på utvikling. Dette kan innebære at de motarbeider veiutbygging eller nekter folk å ta i mot bistand fra den indiske staten (Sundar, 2019, s. 234-235). En argumentasjon som også hyppig brukes av indiske myndigheter.

Det er flere aktører som sår tvil om alle midlene som blir bevilget til utviklingsprosjekter faktisk når dit de er ment. Independent Citizen's Initiative fikk eksempelvis ikke noe svar på hvordan 400 millioner rupier²¹ hadde blitt benyttet i Dantewada i perioden 2005-2006 (Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 40). Anklagene ble gjentatt i Frontline i 2010 hvor det pekes på at store summer forsvinner i korrupsjon (Mahaprashasta, 2010). I 2015 ble det for eksempel avdekket at 360 millioner rupier²² hadde forsvunnet fra et offentlig matprogram for distribuering av ris i Chhattisgarh (Hindustan Times, 2015).

I diskusjonen rundt myndighetenes evne til å administrere og styre blir også juss trukket frem som et problemområde. Human Rights Watch anklaget i 2006 delstatsmyndighetene for brudd på menneskerettigheter ettersom de hadde lav terskel for utnytte lovverket til å arrestere kritiske

---

²¹ Omtrent 50 millioner kroner i 2020.

²² Omtrent 42,5 millioner kroner i 2020.

journalister eller aktivister (Human Rights Watch, 2006). En rekke NGO'er har fremhevet brudd på menneskerettigheter, angrep på journalister, og motarbeiding av arbeidet til organisasjoner som Leger uten grenser (Human Rights Watch, 2008a, 2008b; Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan, 2007).

Når det gjelder brudd på menneskerettigheter er det blant annet bruken av påståtte trefninger med maoister som en drapsmetode, eller forsøk på å skjule sivile ofre for operasjoner. Sistnevnte fenomen har implikasjoner på den offisielle statistikken over Indias opprørsbekjempelse av maoister. En statistikk som brukes som en indikator på suksess, for eksempel basert på antall drepte eller tilfangetatte maoister, og drepte sikkerhetsstyrker. Både NGO'er og media har hevdet at sivile som har blitt drept av sikkerhetsstyrker enten ikke registreres eller automatisk registreres som maoister (Outlook, 2012; Sethi, 2010b; Trivedi, 2020). Man kan med andre ord stille spørsmålstegn ved om det er mulig å stole på statistikken fra opprørsbekjempelsen av maoistene i Chhattisgarh. Sannsynligvis er det mørketall når det gjelder antall ofre for konflikten frem til i dag, og det er sannsynlig at et mange drepte maoister i virkeligheten var vanlige sivile.

Faktor 5: Utvikling

Som allerede påpekt ovenfor er en særdeles viktig del av opprørsbekjempelse å benytte virkemidler som kan adressere de underliggende årsakene til konflikten. Galula gikk så langt som å hevde at «nothing could be worse than promising reforms and being unwilling or unable to implement them» (Galula & Nagl, 2006, s. 73). Thompson på sin side understreket hvor avgjørende det er at staten nærmest er allestedsnærværende i et opprørsscenario. Dette berører alt innenfor politiske, sosiale, økonomiske, administrative, og rettslige aspekter i henhold til hans fem grunnleggende prinsipper for opprørsbekjempelse (Thompson, 1966b, s. 50-55).

Kildene fremstiller fremgangen for ulike former for utviklingsprosjekter, effektiviteten til statlige institusjoner og administrasjon, samt rettslige aspekter i Chhattisgarh i perioden 2005-2011 som nærmest stillestående. Det finnes dog noen mulige unntak og enkelte lyspunkter. I 2011 startet CRPF-personell med prosjekter innenfor it-opplæring, helse, jordbruk og forsøkte å skape dialog mellom stammer og lokale myndigheter (V. Kumar, 2011). Samme år ble konseptet Education City lansert i Dantewada, rettet mot utdanning for barn som hadde mistet foreldre i konflikten. Tiltaket virket forøvrig å være et privat initiativ, snarere enn styrt av myndighetene (R. S. Kumar, 2018).

Folketellingen i 2011 pekte også på en positiv utvikling når det gjaldt lese- og skriveferdigheter. Dette til tross for utfordringene knyttet til ødeleggelse av skoler og barns tilgang på utdanning i flyktningeleirene. Chhattisgarh så en økning fra 64 prosent til 71 prosent sammenlignet med 2001.

Distriktene som var hardest rammet av maoistopprøret viste følgende utvikling fra 2001-2011 (Census Operations Chhattisgarh, 2011, s. 18) (tabell 2):

Distrikt	2001 (%)	2011 (%)
Kanker	72,93	70,97
Bastar	44,27	54,94
Narayanpur	37,55	49,59
Dantewada	30,45	42,67
Bijapur	30,35	41,58

Med unntak av nedgangen i Kanker er den prosentvise økningen i de andre distriktene positiv. På den andre siden viser den også at minst halvparten av befolkningen i disse områdene var analfabeter i 2011. Den samme økningen er å finne igjen for rurale områder. I Dantewada sank antall analfabeter med ni prosent fra 2001-2011. 2011-nivået var på 33,8 prosent, noe som betydde at over 300.000 mennesker ikke kunne lese og skrive. Til forskjell var det kun 21,5 prosent i urbane områder som var analfabeter (Census of India, 2011a; District Collector, 2005, s. 2). Det var med andre ord betydelige forskjeller mellom urbane og rurale strøk i dette ene distriktet.

Det er med andre ord usikkerhet knyttet til det store bildet i Chhattisgarh. Man finner antydninger til forbedring i folketellingen, og enkelte positive rapporter, men det forblir uvisst nøyaktig hvor stor effekten er på den nøytrale majoriteten man i henhold til teorien ønsker å påvirke. På den ene siden ble det investert betydelige summer fra 2005. På den andre siden ble det i 2012 påpekt at den manglende evnen til å skape sikkerhet for utviklingsprosjekter førte til at prosjekter enten ikke var mulige å gjennomføre, eller at det var umulig å sikre prosjekter som hadde blitt gjennomført. Skoler ble for eksempel fremdeles ødelagt på dette tidspunktet (Sethi, 2012).

Sikkerhetsaspektet som en brems på utvikling er en side av problematikken. I teorien skal sikkerhetssøylen i opprørsbekjempelse legge til rette for utvikling, ikke fungere som et hinder. Kanskje var repetitive raiding en av årsakene til den manglende fremgangen (Kilcullen, 2009, s. 94-97). Myndighetene evnet ikke å holde områdene som ble forsøkt ryddet. En annen side er de gjentatte anklagene om korrupsjon og at pengebruk ikke kan redegjøres for (Independent Citizen's Initiative, 2006, s. 40; Mahaprashasta, 2010). Den mest hardtslående kritikken på dette området er igjen å finne i myndighetenes *Development Challenges in Extremist Affected Areas*: «Excepting occasional knee jerk responses there had not been any sustained administrative and developmental action, including to eliminate the causes and reduce the discontent of the masses» (Report of an

Expert Group to Planning Commission, 2008, s. 2). Rapporten trakk frem Abujmarh i Narayanpur som et konkret eksempel på situasjonen på dette tidspunktet:

The Expert Group was appalled to be told that the area has not been surveyed to date and that it has hardly any revenue or police presence on a regular basis. [...] Even in areas which are not so much in the interior, the absence of adequate public intervention, especially in education, health and employment has allowed the non-state actors to push their agenda among the people. (Report of an Expert Group to Planning Commission, 2008, s. 58-59).

Det er med andre ord flere kilder som antyder at det av forskjellige årsaker var store utfordringer knyttet til faktisk implementering og gjennomføring av utviklingstiltak til tross for ressursene som ble brukt fra myndighetenes side. Det kan tenkes at utfordringene også kan reflektere en diskrepans mellom ambisjonene på sentralt nivå i New Delhi, og evne og vilje til å gjennomføre de på lokalt nivå i Chhattisgarh. En utfordring knyttet til føderalstatens struktur, og forholdet mellom sentrale myndigheter og delstatsmyndigheter, som blant annet diskuteres av Miklian (2011).

Når det gjelder de rettslige aspektene har det også her blitt påpekt utfordringer. Som nevnt ble lover ment for å håndtere konflikten med maoistene misbrukt for å kontrollere personer som ble oppfattet som kritiske til myndighetene. Journalister, aktivister og forskere som forsøkte å skape oppmerksomhet rundt menneskerettighetsbrudd ble trakassert og motarbeidet. Ikke minst har det vist seg at sikkerhetsstyrker har begått alvorlige menneskerettighetsbrudd mot sivile i jakten på maoister. Et område hvor Salwa Judum skilte seg spesielt negativt ut i perioden bevegelsen var mest aktiv.

Miklian argumenterer for at det ikke har vært et reelt fokus på å gjøre noe med de underliggende problemene som har skapt konflikten. Dette begrunnes med at fokus i myndighetenes rapporter og planer er sikkerhetsaspektet. De utviklingsprosjektene som ble gitt høyest prioritet og faktisk ble gjennomført var utbedring av veiakser for å gjøre sikkerhetsstyrkenes mobilitet bedre (Miklian, 2009, s. 26). En tematikk som stadig trekkes frem i diskusjonen bak årsakene til mangel på progresjon i konflikten mot maoistene er industrialiseringens rolle. Utnyttelsen av naturressursene i Chhattisgarh har skapt store inntekter for den indiske staten, men har skapt store problemer for befolkningen som er bosatt i nærheten av gruver og fabrikker. I perioden 2003-2011 ble det for eksempel beslaglagt nesten 175 km² landsbruksjord i delstaten. De som mister jorden sin har sjelden muligheter for å finne alternative inntektskilder (Sharma & Choudry, 2011, s. 125). Miklian argumenterer for at en bevegelse som Salwa Judum og tvangsflytting av store befolkningsmasser ikke bare var rettet mot bekjempelse av maoistene. Den var også en egnet metode for å lettere få tilgang på ressursrike landområder (Miklian, 2009, s. 26).

Konklusjon

Offensiven mot maoistene i Andhra Pradesh førte til en maoistisk kraftsamling i Bastardivisjonen i Chhattisgarh i 2004-05. Området hadde vært tilholdssted for maoister siden 1980-tallet, men opplevde nå en økt tilstedeværelse av opprørere. Forholdene lå godt til rette for maoistene i Bastar. For det første hadde indiske myndigheter minimalt nærvær. For det andre består området av store avsidesliggende skogsområder. For det tredje kunne man knytte bånd til lokalbefolkningen ved å adressere deres utfordringer. Kampen mot utnyttelse av delstatens naturressurser på bekostning av urbefolkningen ble sentral. I løpet av 2005 ble dermed det sørlige Chhattisgarh raskt et episenter for Indias maoister.

Planverk og rapporter utarbeidet av myndighetene i New Delhi og Chhattisgarh antyder at tilnærmingen til opprørsbekjempelse var ment å være befolkningssentrisk. Man la frem en ambisjon om å vinne befolkningens hjerte og sinn med en tohodet tilnærming basert på sikkerhet og utvikling. Fremgangsmåten innenfor sikkerhetssøylen i Chhattisgarh fremmedgjorde store deler av lokalbefolkningen og underminerte samtidig innsatsen i utviklingssøylen. Salwa Judum hadde i særdeleshet en stor del av ansvaret for denne utviklingen fra 2005. Hele perioden 2005-2011 var preget av sikkerhetsstyrkenes manglende evne til å ta steget fra å rydde områder til å faktisk holde dem og tilrettelegge for utvikling. Maoistene ble sannsynligvis svekket, spesielt den politiske organisasjonen, men de utgjorde fremdeles en maktfaktor som evnet å koordinere vellykkede angrep på paramilitære avdelinger.

Bruk av vold og tvang mot alle som ble mistenkt for å være maoister bidro til at rundt 40.000 endte i flyktningeleirer og ytterligere titusenvs flyktet over grensen til Andhra Pradesh. De som befant seg i flyktningeleirer fikk ikke dekket grunnleggende daglige behov og det ble rapportert om underernærte barn. Leirene skapte heller ikke bedre sikkerhet. På den ene siden ble mange utsatt for overgrep i regi av myndighetene, mange ble også underlagt portforbud og straffet for å returnere til landsbyene sine. På den andre siden ble leire også angrepet av maoister ettersom de mente befolkningen hadde valgt myndighetenes side. De ulike tvangsmidlene var sannsynligvis ikke en konstruktiv tilnærming til å vinne en nøytral majoritet over på myndighetenes side. Realiteten i 2008 var at de fleste av leirenes innbyggere befant seg i en situasjon som var betraktelig forverret sammenlignet med livet i landsbyene noen år tidligere.

Koordineringsinitiativene var som vist flerfoldige både sentralt og på delstatsnivå. Det er utfordrende å konkludere klart om de var en suksess eller ikke. Flere reetableringer av initiativer kan dog antyde at det kanskje var problemer som ikke ble løst. Kanskje kan man også tolke den manglende fremgangen innenfor utviklingsprosjekter som et symptom på at koordineringen ikke var optimal.

Angående målet om å gjøre noe med de underliggende årsakene til konflikten led dette under mangelen på sikkerhet. Det fantes lyspunkter som minkende grad av analfabetisme, og enkeltstående tilbud innenfor eksempelvis utdanning, men det store bildet var preget av mangel på resultater. Dette omfattet blant annet ødeleggelse av skoler og manglende helsetilbud. Med unntak av sikkerhetsaspektet virker svake institusjoner og korrupsjon å ha spilt en negativ rolle. Faktoren som maoistene adopterte som en kampsak, motstand mot industrialisering og landkonfiskering, virker også å ha hatt betydning. Som det påpekes av Miklian (2009), Sharma og Choudry (2011) samt Kennedy og Purushotham (2012), skapte et vedvarende fokus på utnyttelse av naturressurser nye lommer med fattigdom og underutvikling – og ikke minst grobunn for maoistenes sak.

Kapittel 5: Konklusjon

Hva kjennetegner indiske myndigheters tilnærming til opprørsbekjempelse av maoistene i Chhattisgarh i perioden 2005-2011? For å besvare dette spørsmålet har jeg tatt utgangspunkt i Galula og Thompsons teorier om opprørsbekjempelse. For å operasjonalisere tilnærmingen til problemstillingen har jeg valgt å fokusere på fem utvalgte faktorer utledet av teorien: maktbruk, selvforsvarsorganisasjoner, tvang, koordinering og utvikling.

Innenriksdepartementets statusdokument fra 2006 skisserte en befolkningssentrisk tilnærming der målsetningen var å iverksette tiltak som kunne gjøre noe med røttene og de sosioøkonomiske sidene av konflikten med maoistene, og oppsummeres på følgende måte «adequate security and other measures would need to be taken to facilitate uninterrupted developmental activities in the naxal affected areas» (Ministry of Home Affairs, 2006b). Det ble understreket at sikkerhetssøylen skulle tilrettelegge for utviklingssøylen. Innenriksdepartementets tilnærming reflekterte den indiske hærens doktrine fra samme år, som også erklærer at deres tilnærming er befolkningssentrisk (Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army), 2006).

Spørsmålet er dog hvordan politikken som ble utformet i New Delhi gjorde seg gjeldende i Bastardivisjonen i Chhattisgarh. Ettersom India er en føderalstat har delstatene stor handlefrihet. Når det gjelder opprørsbekjempelse har sentralmakten hovedsakelig hatt en rolle gjennom ulike initiativer for å forbedre samarbeid og koordinering, og en tilretteleggende rolle ved å tilby delstatene paramilitære styrker. Som Miklian har påpekt har det føderale systemet vist seg å skape utfordringer og diskrepans mellom ambisjon sentralt og utførelse lokalt (Miklian, 2011). Som vist i denne oppgaven var disse utfordringene høyst reelle i Chhattisgarh i den aktuelle perioden.

En av de viktigste årsakene til utviklingen i Chhattisgarh fra 2005 var det som virket å være mangel på koordinering mellom myndighetene i Andhra Pradesh og Chhattisgarh. Offensiven mot maoistene i Andhra Pradesh i 2004 gjorde Bastardivisjonen til et nytt episenter for maoistene. Etter å ha bygd opp en militær og politisk organisasjon over flere tiår, kombinert med opprettelsen av CPI-Maoist i 2004, var maoistene i Chhattisgarh i stand til å dominere relativt store områder og utgjorde flere steder et reelt alternativ til en svak stat. Mot myndighetene var de i stand til å benytte underminerende virkemidler som streik, propaganda og vold for å oppnå sine mål (Kitson, 1991, s. 3, 6; Mittal, 2010; Pandey, 2010). De skaffet seg også viktig støtte hos lokalbefolkningen ved å utnytte sosiale spenninger (Trinquier, 2006, s. 5-6). Det kanskje viktigste grepet var å omfavne lokale stammers motstand mot industrialisering og de negative konsekvensene dette hadde for deres livsgrunnlag som en egen kampsak.

I 2005 ble det innledet en offensiv mot maoistene i Chhattisgarh. Delstatsmyndighetenes plan, som hadde sin opprinnelse hos sjefen for Dantewada-distriktet, presenterte en tilnærming som reflekterte de fjorten punktene som året etter ble publisert av innenriksdepartementet – og dermed også en befolknings-sentrisk tilnærming. Det var dog et slående fokus på sikkerhetsaspektet og rollen til Salwa Judum, og mindre oppmerksomhet viet utviklingsaspektet i delstatens plan (District Collector, 2005).

Sikkerhetsstyrkenes fremferd viste seg tidlig å ha problematiske sider. Fra 2006 rapporterte NGO'er og media om trakassering, overgrep, drap og ødeleggelse av landsbyer. Nærmere 100.000 mennesker ble interne flyktninger. Operasjon Green Hunt som ble iverksatt i 2009 hadde som ambisjon om å rydde, holde og bygge, men evnet ikke å ta steget forbi rydd. Det var med andre ord utfordrende å oppnå målet om at sikkerhetsoperasjonene skulle tilrettelegge for utvikling ettersom områder ikke ble holdt og sikret. Foruten baser og deler av hovedveiene hadde myndighetene liten reell kontroll i 2011. Tilnærmingen bar derimot preg av å gå i fellene Galula og Thompson advarte mot. Overdreven maktbruk er kontraproduktivt og fremmedgjør befolkningen man ønsker å vinne over, samt at ukritisk bruk av vold vil underminere all annen innsats (Galula, 2006, s. v, 71; Galula & Nagl, 2006, s. 63, 66, 76; Kalyvas, 2013, s. 152; Thompson, 1966b, s. 60).

Selvforsvarsheten Salwa Judum var et resultat av lokale initiativer, men ble til tross for mangfoldet av negative rapporter fra NGO'er og media også oppmuntret og støttet av sentrale myndigheter. Bevegelsen spilte en hovedrolle i sikkerhetsoperasjonene frem til 2007-08. Salwa Judum skapte en voldsspiral og gjorde de omstridte områdene mindre sikre. Rekruttering av lokale, frivillig eller under tvang, skapte en situasjon der sivile måtte velge side og ble potensielle mål for begge sider i konflikten. Bevegelsen fortsatte en trend av lignende mislykkede forsøk i Assam og Bihar (Oetken, 2009, s. 136-137, 140; Shantanu, 2010, s. 74-76). Salwa Judum utviklet seg til et verktøy i hendene til lokale ledere som virket motivert av sin egen agenda, fremfor å følge den offisielle politikken til myndighetene i New Delhi. En fallgrube Thompson advarte mot at kunne føre til borgerkrig-lignende forhold (Thompson, 1966b, s. 108-110, 152-153). Salwa Judum fremstår som en bevegelse som utelukkende hadde en destruktiv effekt på situasjonen til befolkningen i Bastardivisjonen.

Galula forsvarte virkemidler som bevegelseskontroll og portforbud (Galula & Nagl, 2006, s. 55-56, 81, 83). Bruken av tvangsflytting var også sentrale virkemidler i Malaya og Kenya, begge en inspirasjon for indisk opprørsbekjempelse. I Chhattisgarh ble flyktningeleirene benyttet for å kontrollere deler av befolkningen og som et forsøk på opprettelsen av strategiske landsbyer. Fremgangsmåten hadde mislyktes i Mizoram på 1960-tallet (Bhan, 2014, s. 131), men var en samtidig suksess i Tripura (Routray, 2017, s. 65-66). Det kan derfor virke sannsynlig at Tripura var en inspirasjon for

Chhattisgarh ettersom det kommer frem i delstatens planverk at de planla å opprette flyktningleirer og sørge for at disse adresserte sosialøkonomiske faktorer (District Collector, 2005, s. 33-36). På den andre siden kan det også tenkes at denne tilnærmingen kun var et standard tiltak som var en del av indisk tilnærming til opprørsbekjempelse. Det finnes dog ingen konkrete referanser til andre konflikter i planverket. Som vist i kapittel tre har indiske myndigheter blitt kritisert for sin tilsynelatende mangel på institusjonelle hukommelse når det gjelder opprørsbekjempelse (Fidler, 2009, s. 214).

I Chhattisgarh flyktet de fleste til leirene som en konsekvens av voldsspiralen, ødeleggelsene og usikkerhet. Leirene viste seg å ikke være i stand til å tilby sikkerhet. Trusselen bestod av overgrep i regi av sikkerhetsstyrker eller angrep fra maoister. Det virker lite sannsynlig at situasjonen var delaktig i å vinne den nøytrale majoriteten av befolkningen over på myndighetenes side (Kalyvas, 2013, s. 152). Sannsynligvis var konsekvensen av den mangelfulle innsatsen for å gjøre leirene til et reelt alternativ til landsbyene og benytte de som strategiske landsbyer, at befolkningen ble fremmedgjort – en konsekvens Galula advarte mot (Galula & Nagl, 2006, s. 78-79).

Koordinering av sivil og militær innsats er en viktig del av å lykkes med å adressere de underliggende årsakene til konflikten. Et faktum som ble understreket allerede i 1934 av Gwynn (Beckett, 2001, s. 44), og gjentatt av Galula og Thompson (Galula & Nagl, 2006, s. 59, 63; Thompson, 1966b, s. 55). På grunn av kildenes utilstrekkelighet er det ikke klart hvordan de ulike koordineringsinitiativene lyktes i praksis. Empirien virker for øvrig å avdekke utfordringer. Operasjonene i Andhra Pradesh i 2004 førte til at Chhattisgarh arvet problemet uten å ha tiltak klare og peker på utfordringer på tvers av delstater. De som administrerte flyktningleirene var heller ikke i stand til å håndtere situasjonen skapt av sikkerhetsstyrkenes fremferd.

Den sivile innsatsen led under mangelen på sikkerhet, og svake statlige institusjoner. To faktorer som ifølge Galula og Thompson må være på plass dersom man skal lykkes med den viktigste delen av en befolkningscentrisk opprørsbekjempelse (Galula & Nagl, 2006, s. 59, 63; Thompson, 1966b, s. 50-52). Mangelen på sikkerhet skyldtes sikkerhetsstyrkenes manglende evne til å holde områdene de ryddet. Bastardivisjonen var allerede før konflikten eskalerte et område hvor indiske myndigheter hadde lite nærvær. Å gjøre noe med korrupsjon, å forbedre allerede svake institusjoner og øke tilstedeværelsen under forholdene som rådet i perioden 2005-2011 fremstår som særdeles utfordrende. Herunder så man også problemer knyttet til rettsstaten. Lover ble misbrukt til å arrestere og trakassere meningsmotstandere, journalister og aktivister. Ikke minst ble det dokumentert menneskerettighetsbrudd som eksempelvis benyttelse av konfrontasjoner for å drepe mistenkte maoister fremfor arrestasjon.

Som det kommer frem er det tydelig at indiske myndigheter ønsket å benytte seg av en befolkningssentrisk tilnærming. Det ble tydeliggjort i 2006 at sikkerhetsoperasjoner skulle tilrettelegge for utviklingsprosjekter. Det også tydelig at planverk og strategi utviklet sentralt i New Delhi møtte på utfordringer i den praktiske implementeringen lokalt i Chhattisgarh. Til tross for at de viktigste aspektene utviklet i hovedstaden ble gjenspeilet i lokalt planverk, er det tydelig at planen som ble utformet i Dantewada i 2005 hadde et større fokus på sikkerhetssøylen og betraktelig mindre fokus på utviklingssøylen.

Flere av de største utfordringene med gjennomføringen kan knyttes til sikkerhetsstyrkene, og særskilt Salwa Judums, fremferd. En fremferd som underminerte annen innsats, spesielt mulighetene for å gjøre noe med røttene til konflikten gjennom ulike utviklingstiltak, og ikke minst kampen om å vinne befolkningens hjerter og sinn. I lys av dette fremstår det som oppsiktsvekkende at innenriksdepartementet omfavnet bevegelsen i 2006 og omtalte den som fredelig i 2007 (Ministry of Home Affairs, 2006a, s. 28; 2007, s. 24). Det var utvilsomt en markant kløft mellom ambisjoner og planverk utformet i New Delhi og den faktiske implementeringen lokalt i Chhattisgarh. Man så en gradvis nedbrytning av prinsippene til en befolkningssentrisk tilnærming utformet i New Delhi, via delstatsmyndighetene, og til de ansvarlige for gjennomføringen lokalt. Realitetene i delstaten reflektert med andre ord lite av ambisjonen om å tilnærme seg konflikten mot maoistene på befolkningssentrisk vis. Status i 2011 var derimot at indiske myndigheter hadde mislyktes med å påvirke samtlige av de fem faktorene som har blitt analysert i denne oppgaven på en konstruktiv måte.

Litteratur og kilder

- Ahuja, P. & Ganguly, R. (2007). The Fire Within: Naxalite Insurgency Violence in India. *Small Wars & Insurgencies*, 18(2), 249-274. <https://doi.org/10.1080/09592310701400861>
- Asian Center for Human Rights. (2006). *The Adivasis of Chhattisgarh: Victims of the Naxalite Movement and Salwa Judum Campaign*.
- Banerjee, D. (2009). The Indian Army's counterinsurgency doctrine. I S. Ganguly & D. P. Fidler (Red.), *India and Counterinsurgency: Lessons Learned*. London: Routledge.
- Beckett, I. F. W. (2001). *Modern insurgencies and counter-insurgencies : guerrillas and their opponents since 1750*. New York : London: Routledge.
- Bhan, M. (2014). *Counterinsurgency, Democracy, and the Politics of Identity in India: From Warfare to Welfare?* (bd. 73). London: London: Routledge.
- Bidwai, P. (2010). State on the hunt. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/columns/article30181865.ece>
- Callwell, C. E. (1906). *Small Wars: Their Principles and Practice* (3. utgave. utg.). London, St. Martin's Lane: Harrison and Sons.
- Census of India. (2011a). *Dakshin Bastar Dantewada District Population, Caste, Religion Data (Chhattisgarh) - Census 2011*. Hentet fra <https://www.censusindia.co.in/district/dakshin-bastar-dantewada-district-chhattisgarh-416>
- Census of India. (2011b). *Literates and literacy rates by sex: 2011*. Hentet fra [https://censusindia.gov.in/2011-prov-results/data_files/india/Table-2\(3\)_literacy.pdf](https://censusindia.gov.in/2011-prov-results/data_files/india/Table-2(3)_literacy.pdf)
- Census of India. (2011c). *Primary Census Abstract - Scheduled Castes & Scheduled Tribes*. New Delhi. Hentet fra <http://www.censusindia.gov.in/2011-Documents/SCST%20Presentation%2028-10-2013.ppt>
- Census Operations Chhattisgarh. (2011). *Data on Rural & Urban Areas Chhattisgarh*. Hentet fra https://censusindia.gov.in/2011-prov-results/paper2/data_files/chhattisgarh/chhattisgarh.pdf
- Chhattisgarh Police. (2012). Chhattisgarh Police at Glance. Hentet 4. november 2020 fra <https://web.archive.org/web/20121118191715/http://www.cgpolice.gov.in/content/chhattisgarh-police-glance>
- Cohen, M. A. (2010). The Myth of a Kinder, Gentler War. *World policy journal*, 27(1), 75-86. <https://doi.org/10.1162/wopj.2010.27.1.75>
- Dalrymple, W. (2007). Delhi, 1857: a bloody warning to today's imperial occupiers. *The Guardian*. Hentet fra <https://www.theguardian.com/commentisfree/2007/may/10/comment.india>
- Dhar, A. (2011). Significant boost in literacy: 2011 census. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/Significant-boost-in-literacy-2011-census/article14968639.ece>
- Directorate of Census Operations Chhattisgarh. (2011). *District Census Handbook: Dakshin Bastar Dantewada*. Census of India 2011.
- Directorate of Intelligence. (1970). *The Naxalites: India's Extreme Left-Wing Communists*. Hentet fra <https://www.cia.gov/library/readingroom/document/cia-rdp85t00875r001100090048-5>
- District Collector. (2005). *Common People's Awareness Raising Campaign Against Naxalites, Work Proposal to Make the Campaign Successful*. Hentet fra <https://cpjc.files.wordpress.com/2007/11/collectors-work-proposal.pdf>
- Fidler, D. P. (2009). The Indian Doctrine for Sub-Conventional Operations. Reflections from a U.S. counterinsurgency perspective. I D. P. Fidler & R. Ganguly (Red.), *India and Counterinsurgency: Lessons Learned*. London: Routledge.
- Galula, D. (2006). *Pacification in Algeria, 1956-1958*. Santa Monica: Santa Monica: RAND Corporation.

- Galula, D. & Nagl, J. A. (2006). *Counterinsurgency warfare theory and practice*. Westport: Praeger Security International.
- Goswami, N. (2009). India's counter-insurgency experience: the 'trust and nurture' strategy. *Small Wars & Insurgencies*, 20(1), 66-86. <https://doi.org/10.1080/09592310802573475>
- Goswami, N. (2015). *Indian National Security and Counter-Insurgency: The use of force vs non-violent response*. London: London: Routledge.
- Hari Mohan, M. (2013). *Displacement and Resettlement in India: The Human Cost of Development* (bd. 69). London: London: Taylor and Francis.
- Hazelton, J. (2017). The "Hearts and Minds" Fallacy: Violence, Coercion, and Success in Counterinsurgency Warfare. *International Security*, 42(1), 80-113. https://doi.org/10.1162/ISEC_a_00283
- Hindustan Times. (2015). Chhattisgarh CM Raman Singh accused of Rs 36,000-cr PDS scam. *Hindustan Times*. Hentet fra <https://www.hindustantimes.com/india/chhattisgarh-cm-raman-singh-accused-of-rs-36-000-cr-pds-scam/story-S0ziKqr73jnPfn4J7hiD0J.html>
- <http://www.mapsofindia.com>. (2013). Kart over India. Hentet 4. januar 2021 fra https://www.researchgate.net/figure/Map-of-India-from-http-wwwmapsofindiacom-maps-india-india-political-mapgif-color_fig1_263065352
- Human Rights Forum. (2006). Death, Displacement and Deprivation: The War in Dantewara: A Report. I. Hentet fra <http://cpjc.files.wordpress.com/2007/07/hrfdantewadareport.pdf>
- Human Rights Watch. (2006). India: Draconian Response to Naxalite Violence. Hentet 15. oktober 2020 fra <https://www.hrw.org/news/2006/04/27/india-draconian-response-naxalite-violence>
- Human Rights Watch. (2008a). "Being Neutral is Our Biggest Crime". *Government, Vigilante, and Naxalite Abuses in India's Chhattisgarh State*. Hentet fra <https://www.hrw.org/reports/2008/india0708/india0708web.pdf>
- Human Rights Watch. (2008b). India: Fair Trial Doubtful for Honored Rights Advocate. Hentet 15. oktober 2020 fra <https://www.hrw.org/news/2008/04/29/india-fair-trial-doubtful-honored-rights-advocate>
- Høiback, H. (2011). What is Doctrine? *Journal of Strategic Studies*, 34(6), 879-900. <https://doi.org/10.1080/01402390.2011.561104>
- Independent Citizen's Initiative. (2006). War in the Heart of India, An Enquiry into the Ground Situation in Dantewada District, Chhattisgarh. I. Hentet fra <https://web.archive.org/web/20070715132000/http://rightsandresources.org/blog/WarinthHeartofIndia.pdf>
- Integrated Headquarters of Ministry of Defence (Army). (2006). *Doctrine for Sub Conventional Operations*. Shimla.
- International Association of People's Lawyers. (2007). *Preliminary Observations and Findings of the IAPL Team on the Human Rights Situation in Chhattisgarh, India. Particularly the Adivasis in the Bastar Region*.
- Kalyvas, S. N. (2013). *The Logic of Violence in Civil War* (12. utg.). New York: Cambridge University Press.
- Kennedy, J. & Purushotham, S. (2012). Beyond Naxalbari: A Comparative Analysis of Maoist Insurgency and Counterinsurgency in Independent India, 54(4), 832-862. <https://doi.org/10.1017/S0010417512000436>
- Kilcullen, D. (2006a). Counter-insurgency Redux. *Survival (London)*, 48(4), 111-130. <https://doi.org/10.1080/00396330601062790>
- Kilcullen, D. (2006b). *Three Pillars of Counterinsurgency*. Remarks delivered at the U.S. Government Counterinsurgency Conference, Washington D.C.
- Kilcullen, D. (2009). *The accidental guerrilla : fighting small wars in the midst of a big one*. London: Hurst & Company.
- Kilcullen, D. (2010). *Counterinsurgency*. Oxford: Oxford University Press.

- Kitson, F. (1991). *Low intensity operations : subversion, insurgency, peace-keeping*. London: Faber & Faber.
- Kumar, R. S. (2018). Beating violence with education: How Education City in Dantewada is showing the way. *Citizen Matters*. Hentet fra <https://citizenmatters.in/dantewada-chhattisgarh-education-city-aastha-vidya-mandir-naxalism-8834>
- Kumar, V. (2010). Centre proposes Unified Command to fight Naxals. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/Centre-proposes-Unified-Command-to-fight-Naxals/article16201641.ece>
- Kumar, V. (2011). In Chhattisgarh, Central forces don new mantle. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/other-states/In-Chhattisgarh-Central-forces-don-new-mantle/article14694164.ece>
- Lalwani, S. (2011). India's approach to counterinsurgency and the Naxalite problem. *CTC Sentinel*, 4(10), 5.
- Mahaprashasta, A. A. (2009). High and dry. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30185303.ece>
- Mahaprashasta, A. A. (2010). In the war zone. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30180105.ece>
- Mao, Z. & Griffith, S. B. (1961). *On guerrilla warfare* (bd. no.). New York: Praeger.
- Medico Friend Circle & Jan Swasthya Abhiyan. (2007). 'Where there can go no doctor...'
- Miklian, J. (2009). The purification hunt: the Salwa Judum counterinsurgency in Chhattisgarh, India. *Dialectical Anthropology*, December 2009.
- Miklian, J. (2011). Revolutionary conflict in federations: the Indian case. *Conflict Security and Development*, March 2011.
- Ministry of Home Affairs. (2006a). *Annual Report Ministry of Home Affairs 2005-2006*. Hentet fra <https://mha.gov.in/sites/default/files/ar0506-Eng.pdf>
- Ministry of Home Affairs. (2006b). *Status Paper on the Naxal Problem*. Hentet fra https://www.satp.org/satporgtp/countries/india/document/papers/06mar13_naxal%20problem%20.htm
- Ministry of Home Affairs. (2007). *Annual Report Ministry of Home Affairs 2006-2007*. Hentet fra <https://mha.gov.in/sites/default/files/ar0607-Eng.pdf>
- Ministry of Home Affairs. (2009). *Annual Report Ministry of Home Affairs 2008-2009*. Hentet fra <https://mha.gov.in/sites/default/files/AR%28E%290809.pdf>
- Ministry of Home Affairs. (2010). *Annual Report Ministry of Home Affairs 2009-2010*. Hentet fra <https://mha.gov.in/sites/default/files/AR%28E%290910.pdf>
- Ministry of Home Affairs. (2011). *Annual Report Ministry of Home Affairs 2010-2011*. Hentet fra <https://mha.gov.in/sites/default/files/AR%28E%291011.pdf>
- Ministry of Home Affairs. (2017). *Preempt Prevent Protect. Security with Sensitivity*. Hentet fra https://www.mha.gov.in/sites/default/files/Keyinitiatives_07062017.pdf
- Mittal, T. (2010). The line of no control. *Tehelka*. Hentet fra <http://old.tehelka.com/the-line-of-no-control/>
- Mumbai Mirror. (2010). Bloodbath in Chhattisgarh. *Mumbai Mirror*.
- National Commission for the Protection of Child Rights. (2007). *To Investigate Status of Health and Education of Children affected by Civil Unrest*.
- National Commission of Women. (2009). *Gender Profile Chhattisgarh*.
- NATO. (2016). *AJP-3.4.4 Allied Joint Doctrine for Counter-Insurgency (COIN)*.
- Oetken, J. L. (2009). Counterinsurgency against Naxalites in India. I S. Ganguly & D. P. Fidler (Red.), *India and Counterinsurgency: Lessons Learned*. London: Routledge.
- Osborne, E. W. (2020). The Ulcer of the Mughal Empire: Mughals and Marathas, 1680-1707. *Small Wars & Insurgencies*, 31(5), 988-1009. <https://doi.org/10.1080/09592318.2020.1764711>
- Outlook. (2007). Naxal activities in Jharkhand, Chhattisgarh rising: Govt. *Outlook*. Hentet fra <https://www.outlookindia.com/newswire/story/naxal-activities-in-jharkhand-chhattisgarh-rising-govt/1846>

- Outlook. (2012). Don't Politicise Anti-Naxal Operations: Chhattisgarh CM. *Outlook*. Hentet fra <https://www.outlookindia.com/newswire/story/dont-politicise-anti-naxal-operations-chhattisgarh-cm/767563>
- Pandey, B. (2010). Hard battles, harder lives. *Tehelka*. Hentet fra <http://old.tehelka.com/hard-battles-harder-lives/>
- People's Union for Civil Liberties et. al. (2006). Where the State Makes War on its Own People, A Report on Violations of People's Rights during the Salwa Judum Campaign in Dantewada, Chhattisgarh. I. Hentet fra https://web.archive.org/web/20070317042944/http://www.pucl.org/Topics/Human-rights/2006/Salwa_Judum.pdf
- Politiet. (2020). Bemanning og dekningsgrad. I. Hentet fra <https://www.politiet.no/aktuelt-tall-og-fakta/tall-og-fakta/bemanning/>
- Porch, D. (1986). Bugeaud, Gallieni, Lyautey: The Development of French Colonial Warfare. I P. Paret, G. A. Craig & F. Gilbert (Red.), *Makers of Modern Strategy: From Machiavelli to the Nuclear Age*. Oxford: Clarendon Press.
- Porch, D. (2011). The dangerous myths and dubious promise of COIN. *Small Wars & Insurgencies*, 22(2), 239-257. <https://doi.org/10.1080/09592318.2011.574490>
- Press Trust of India. (2006). Naxalism single biggest internal security challenge: PM. Hentet 28 september 2020 fra <https://www.rediff.com/news/2006/apr/13naxal.htm>
- Ramakrishnan, V. (2005). The Naxalite Challenge. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30206845.ece>
- Ramakrishnan, V. (2007). Naxal terror. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30192801.ece>
- Report of an Expert Group to Planning Commission. (2008). *Development Challenges in Extremist Affected Areas*. New Delhi: Government of India. Hentet fra <https://tribal.nic.in/writereaddata/AnnualReport/DevelopmentChallengesinExtremistAffectedAreas.pdf>
- Reporters Without Borders. (2006). Journalist flees harassment by police. Hentet 14. oktober 2020 fra <https://rsf.org/en/news/journalist-flees-harassment-police>
- Routray, B. P. (2013). India's internal wars: counterinsurgency role of central police forces. *Small Wars & Insurgencies*, 24(4), 648-668. <https://doi.org/10.1080/09592318.2013.857937>
- Routray, B. P. (2017). India: Fleeting Attachment to the Counterinsurgency Grand Strategy. *Small Wars & Insurgencies*, 28(1), 57-80. <https://doi.org/10.1080/09592318.2016.1266129>
- Sahoo, N. (2019). Half a Century of India's Maoist Insurgency: An Appraisal of State Response. *Observer Research Foundation, Occasional Paper*. Hentet fra https://www.orfonline.org/wp-content/uploads/2019/06/ORF_Occasional_Paper_198_Maoist-State_Response.pdf
- Scanlon, E. (2018). Fifty-One Years of Naxalite-Maoist Insurgency in India: Examining the Factors that Have Influenced the Longevity of the Conflict. *Asian journal of peacebuilding*, 6(2), 335-351.
- Sethi, A. (2010a). Chhattisgarh village caught in a vortex of violence. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/other-states/Chhattisgarh-village-caught-in-a-vortex-of-violence/article16304284.ece>
- Sethi, A. (2010b). Green Hunt: the anatomy of an operation. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/opinion/op-ed/Green-Hunt-the-anatomy-of-an-operation/article16812797.ece>
- Sethi, A. (2010c). The road to Jagargunda. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/opinion/op-ed/The-road-to-Jagargunda/article16214475.ece>
- Sethi, A. (2012). It's a catch-22 situation for high-ranking officials in Maoist areas. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/its-a-catch22-situation-for-high-ranking-officials-in-maoist-areas/article3343001.ece>
- Sethi, A. & Rao, D. C. B. (2010). Maoists massacre 74 CRPF men. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/Maoists-massacre-74-CRPF-men/article16364513.ece?homepage=true>

- Shah, A. & Jain, D. (2017). Naxalbari at its Golden Jubilee: Fifty recent books on the Maoist movement in India. *Mod. Asian Stud*, 51(4), 1165-1219.
<https://doi.org/10.1017/S0026749X16000792>
- Shantanu, C. (2010). Evolving Insurgency and India's Counter-Insurgency Options: Entering into the Age of Fourth-Generation Warfare? *Connections. The quarterly journal (English ed.)*, 9(2), 65-78. <https://doi.org/10.11610/Connections.09.2.05>
- Shapoo, S. (2019). Enticing the Maoist Guerrilla – India's Coin Strategy and Evolving Surrender and Rehabilitation Policy. *Journal of South Asian Studies*, 7, 93-107.
<https://doi.org/10.33687/jsas.007.03.2959>
- Sharma, R. C. & Choudry, S. (2011). From rice bowl to industrial grazing land. Compulsory land acquisition in Chhattisgarh. I S. Somayaji & S. Talwar (Red.), *Development-induced Displacement, Rehabilitation and Resettlement in India: Current Issues and Challenges*. Florence: Routledge.
- Shy, J. & Collier, T. W. (2019). Revolutionary War. I P. Paret (Red.), *Makers of Modern Strategy from Machiavelli to the Nuclear Age* (s. 815-862). Princeton: Princeton: Princeton University Press.
- South Asia Terrorism Portal. (2004). Communist Party of India-Maoist (CPI-Maoist) all its formations and front organizations. Hentet 28. september 2020 fra <https://www.satp.org/terrorist-profile/india-maoistinsurgency/communist-party-of-india-maoist-cpi-maoist-all-its-formations-and-front-organizations>
- South Asia Terrorism Portal. (2007). Maoist Insurgency: Conflict Map. Hentet 1. oktober 2020 fra <https://www.satp.org/conflict-maps/india-maoistinsurgency-2007>
- Srivastava, S. (2015). Indian Army In Counter Insurgency Operations: Search For That Elusive End State. Hentet fra <https://archive.claws.in/1363/indian-army-in-counter-insurgency-operations-search-for-that-elusive-end-state-col-samir-srivastava.html>
- Strachan, H. (2007). British Counter-Insurgency from Malaya to Iraq. *The RUSI Journal*, 152(6), 8-11.
<https://doi.org/10.1080/03071840701863018>
- Sundar, N. (2019). *The Burning Forest: India's War Against the Maoists*. La Vergne: La Vergne: Verso.
- Swami, P. (2010). India's counter-insurgency conundrum. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/opinion/lead/Indias-counter-insurgency-conundrum/article16209961.ece>
- The Pentagon Papers. (1971). *Gravel Edition, Volume 2, Chapter 2, "The Strategic Hamlet Program, 1961-1963,"*. Boston: Beacon Press. Hentet fra <https://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/pentagon2/pent4.htm>
- Thompson, R. (1966a). America Fights the Wrong War. *The Spectator*, (12. august 1966).
- Thompson, R. (1966b). *Defeating communist insurgency : Experiences from Malaya and Vietnam*. London: Chatto & Windus.
- Trinquier, R. (2006). *Modern warfare : a French view of counterinsurgency*. Westport, Conn: Praeger Security International.
- Tripathi, P. S. (2011). Smaller the better? *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30177961.ece>
- Trivedi, D. (2020). A fake encounter in Chhattisgarh. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/the-nation/article30336712.ece>
- US Army / Marine Corps. (2006). *Field Manual 3-24 Counterinsurgency*.
- Venkatesan, J. (2011). Salwa Judum is illegal, says Supreme Court. *The Hindu*. Hentet fra <https://www.thehindu.com/news/national/Salwa-Judum-is-illegal-says-Supreme-Court/article13639702.ece>
- Venkatesan, V. (2011, 12. august 2011). A proven case. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/other/article30176463.ece>
- Verma, G. (2020). Chhattisgarh: Tribal languages to be a medium of education in pre-school. *The Indian Express*. Hentet fra <https://indianexpress.com/article/governance/chhattisgarh-education-reforms-tribal-languages-to-be-a-medium-of-education-in-pre-school-6271547/>
- Wikipedia. Red corridor. Hentet 11. mars 2021 fra https://en.wikipedia.org/wiki/Red_corridor

Zaidi, A. (2005). Resisting the rebels. *Frontline*. Hentet fra <https://frontline.thehindu.com/cover-story/article30206839.ece>